

A. Gr. b.

3015. *ℓ*

~~Philot.~~
~~2051~~

A. gr. b. 3015₂

Noehden

(Porphyrius)

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

<36625289290011

<36625289290011

Bayer. Staatsbibliothek

S

COMMENTATIO
DE
PORPHYRII SCHOLIIS
IN HOMERVM.

ACCEDVNT QVAEDAM INEDITA

ET
APPENDIX

DE
CODICIBVS MANVSRIPTIS TOWNLEYANO ET ETONENSI.

A V C T O R E
GEORGIO HENRICO NOEHDEN
PHILOSOPH. DOCT.

GOTTINGAE 1797.

TYPIS IOANNIS GEORGII ROSENBVSCHII.

Boysen'sche
Stich-Druckerei
Hannover

COMMENTATIO

DE

PORPHYRII SCHOLII

IN HIERONYM.

Justini

Lib. 1. 1798

ACCESSION QVADAM INEDITA

ET

APPENDIX

DE

CODICIBVS MANVSCHRIPTIS TOWNLEYANO ET ETONENS.

AVCTORE

GEORGIO HENRICO NOEHDEN

PHILOSOPHO DOCT.

GOTTINGAE 1797.

TIPIIS IOANNIS GEORGI ROSENBAUMII

VIRO CLARISSIMO

IACOBO BRYANT

ARMIGERO

INGENIO ET DOCTRINA

VIRTVTE ET PIETATE

VENERABILI

BRITANNIAE INTER PRAECIPVA LITERARVM

ORNAMENTA

OPELLAM HANCCE

SACRAM ESSE IVBET

AVCTOR.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

VIRO CLARISSIMO

IACOBO BRYANT

A M I C I S

INGENIO ET DOCTRINA

VIRTVTE ET PIETATE

VERE VIRE

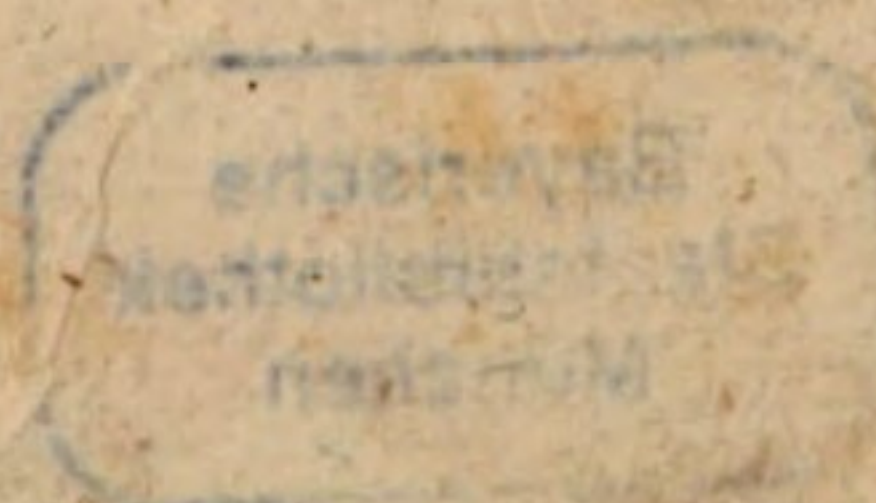
PHILOSOPHIAE INTER PRACIPUA ET HUMANI

GENII

OPELLAM HANC

SACRAMENTUM

AVCTOR

*N*omine potissimum Tuo, Vir Clarissime, cur hoc opusculum ornatum voluerim, haud sane est, quod mireris. Nosti enim, quonam Tui studio, et qua virtutis Tuae tenear veneratione: et extiterunt, dum consuetudine Tua fruebar, tot erga me benevolentiae amicitiaeque documenta, ut gratum de iis animum publice non profiteri nequeam. Quanta cum voluptate temporis illius memini, quo Etonae Tecum colloqui licebat! et quanta spe tollitur animus, si redux in Britanniam factus fuerim, iterum Te videndi, et familiariter Tecum agendi!

Accipe igitur, Vir Clarissime, huncce libellum, tanquam reverentiae meae quaecunque specimen, et amicitiae nostrae quasi

*quasi novum pignus. Nam quamvis per se
exiguus sit, eam tamen habet commenda-
tionem, ut ab Etona, Tuaque vicinitate,
originem duxerit.*

*Summum autem Numen precor, ut fu-
turos per annos Teque salutemque Tuam
velit tueri et servare. Vale, Vir Clarissi-
mi, mihi que fave!*

Nominis Tui

cultor observantissimus,

Georgius Henricus Noehden.

Scribebam Gottingae d. 23. Maii. 1797.

Cum in Britannia Etonae (gratissima Musarum sede) degerem, concesserunt mihi viri reverendi et doctissimi, Collegii Regii Etonensis Praepositus ac Socii, ut communem ipsorum Bibliothecam adirem, et quos servaret, inspicerem thesauros. Inter eos invenimus cum alios codices, manu exaratos, et Graecos et Latinos, haud mediocris pretii, tum fragmentum Iliadis ¹⁾. Continet hoc quatuor priores libros totos, cum Boeotia etiam ²⁾, quinti autem initium, sc. versus LXXXIV. Eius libri textum cum editionibus contuli ³⁾, ut Ill. Heynio, Homerum edituro, gratificarer; et scholia, margini adscripta perlustravi, ut quid eorum esset, quatenus cum vulgatis convenirent, novine aliquid haberent annon, cognoscerem. Inter illa *Porphyrri* nomen oculis meis saepius sese obtulit. Quare ubi de

1) Est, ni fallor, inter libros, quos RICHARDUS TOPHAM Bibliothecae Etonensi donavit.

2) Quae in nonnullis codd. mss. omissa est, ut in Townleyano, de quo alio loco dicemus.

3) Non possum hoc loco viri reverendi et doctissimi, GULIELMI ROBERTS, Colleg. Reg. Eton. Soc. nomen sine laude praetermittere. Cum enim collegii statuant leges, ne quis liber extra collegialis aedificii limites feratur, is tanta erga me usus est humanitate, ut in ea, quam ipse inhabitat, aedium parte cubiculum mihi cederet, quo (nam erat hiems) codicem commodius tractare possem.

de scholiis reliquis certior eram factus, in plerisque cum codice Venetiano, quem litera B. notatum edidit Villoisonius, congruere: quae Porphyrii designata erant nomine, accuratius perpendere decrevi. Facta autem Porphyrii mentione, anquirere volebam, quid de eius in Homerum commentario, unde scholia Etonensia deprompta fuisse videbantur, constaret. Ita ortus est, quem virorum doctorum iudicio submitto, hicce libellus.

In eo agitur de commentario, quem in Homerum scripsisse Porphyrius traditur: atque eo modo res tractatur, ut quae ab aliis iam observata sint, quasi in unum colligantur, addantur, quae ipse vel nova vel rectiora habeam; totusque ita absolvatur libellus, ut certior de Porphyrii scholiis sententia ferri possit.

Divisum est igitur argumentum in quatuor capita: quorum *primo* dicetur de Porphyrii scholiis ipsis, *secundo* de codicibus mss. in quibus ea hodie servantur; *tertio* instituetur Quaestionum Homericarum Porphyrii, iam dudum editarum, cum scholiis comparatio: *quartum* denique caput exhibebit ea, quae cod. Etonensis habet, ab aliis, quae iam innotuerunt, diversa.

CAPUT PRIMVM.

De Scholiis Porphyrii in Homerum.

I. **P**ORPHYRIUM, hominem saeculi tertii¹⁾ doctissimum, philosophum, rhetorem et grammaticum²⁾, inter alia industriae suae opera scholia seu commentarium in Homerum scripsisse, communis fert virorum doctorum opinio. Nec dubitant esse eundem, quo auctore habemus triginta vel triginta duas Quaestiones Homericas, seorsim editas³⁾. Et has quidem maioris

1) Natus a. Ch. 233, obiit 304 aut 305.

2) Suidas: *εγραψε βιβλια πανπλειστα, φιλοσοφια τε, και ρητορικα, και γραμματικα.*

3) Primum fuerunt in lucem emissae Romae a. 1518. una cum libello *de antro Nympharum in Odyssea*; deinde ab Andrea Asulano Venet. ex officina Aldi, 1521; et aliis. Principem illam ac rarissimam editionem ignorasse videtur VALCKENAERIUS in *Dissert. de Codice Leidensi, et de Scholiis in Homerum ineditis* (adiecta ad calcem libri Iliadis XXII, ab ipso editi Leovardiae 1747.) p. 143. Novit quidem, sed

ioris operis fuisse particulam, haud improbabile est. Nam comparatione cum scholiis, quae in codd. mss. sub Porphyrii nomine leguntur, facta, plurima inter illa reperiuntur quaestionum loca; earumque ipsum prooemium hanc confirmare sententiam videtur. Cuius, quicumque fuerit, auctor Anatolium, cui inscripserat opusculum, ita alloquitur: 4)
 „In

non vidit Harlesius, cf. eius editio Fabricii Biblioth. Graec. Vol. V, p. 737. not. o). Servatur in Bibliotheca Gottingensi, ubi manu eam versare mihi contigit. Formâ est inter quartam et octavam, quas vocant: textus ipse octavâ, cum margine autem libellus est quartae similior. Id moneo, quoniam de forma non satis Harlesio constare videbatur. Titulus, quem ex Dissertatione Van Goensii, editioni libelli *de antro Nympharum* praefixa, apposuit etiam Harlesius, sic se habet: *Porphyrii philosophi homericarum quaestionum liber. Et de antro Nympharum in Odyssea: opusculum, Leonis decimi Pon. Max. beneficio e tenebris erutum, impressumque Romae in Gymnasio Mediceo ad Caballinum montem cum Privilegio ut in caeteris. MDXVIII.*

- 4) Verba Graeca apponenda. Πολλακις μεν εν ταις προς αλληλους συνουσιαις Ὀμηρικων ζητηματων γιγνομενων, Ανατολιε, καμου δεικνυναι πειρωμενου, ως αυτος μεν εαυτον Ὀμηρος τα πολλα εξηγειται, ημεις δε εκ της παιδινης κατηχησεως περινοουμεν (leg. παρανοουμεν, Valckenaer.) μαλλον εν τοις πλειοις η νοουμεν α λεγει, ηξιωσας αναγραψαι με τα λεχθεντα, μηδε διαπεσοντα εασαι υπο της ληθης αφανισθηναι. Μη ων δε οιος τε προς τας σας δεησεις αντιβλεπειν, δια σε και τους αλλους Ὀμηρου ερασας πειρασομαι τα τε ρηθεντα ποτε ανενεγκειν, τα τε παλιν υποπεσοντα προσθειναι, τας μεν μειζους εις Ὀμηρον πραγματειας υπερτιθεμενος εις καιρον σκεψεως του προσηκοντα, ταυτι δε οιον προγυμνασματος εις αυτων αγωνων.

„In consuetudine nostra, Anatoli, inquit, cum saepe, coortis Homericis quaestionibus, monstrare conarer, ipsum sui plerumque Homerum interpretem esse, nos autem ex institutione inde puerili plura praetermittere, quam comprehendere: rogasti me, ut dicta literis mandarem, neve in obliuionem labi sinerem. Cum igitur non sim talis, ut precibus tuis possim resistere, tui aliorumque Homeri amatorum gratia, quae olim disse-rui, memoria repetere studebo, et quae exciderunt, supplere, maiores commentarios in tempus meditationi idoneum differens, hanc autem tanquam exercitationum in Homerum praelusionem ad te mittens.“ Quibus si habenda est fides, consilium fuisse Porphyrio, maiorem in Homerum commentarium scribendi, inde constat. Hoc autem consilium revera est executus. Nam custodiuntur in mss. nonnullis codd. scholia satis ampla, quae eius nomen gerunt. Inter haec inveniuntur, quae cum quaestionibus editis, non solum ad sensum, sed etiam ad ipsa verba conveniant ⁵⁾. At sunt tamen quam plurima, quorum nullum in illis vestigium deprehenditur. Vnde colligi optimo iure potest, et maiorem Porphyrium pepigisse commentarium, et eundem esse illarum quaestionum auctorem. Maioris quidem operis quaestiones fuisse quasi praelusionem, ex prooemii fide credideris. Ita censuit Lucas

A 3

Hol-

5) Cf. Cap. tert.

Holstenius in *Dissertatione de Porphyrio* ⁶⁾, eas maiorum commentariorum προγυμνασμάς vocans. Dissentit Valckenaerius, qui eos αποσπασματιον seu fragmentum esse putat scholiorum, a recentiori homine e codd. mss. delibatum et editum; ornatumque subditio prooemio. Falsum enim hoc iudicat, nec iniuria. Conveniunt scilicet, ut paulo ante diximus, quaestiones pleraeque ad verbum cum scholiis, quae e maioribus scholiis habemus in quibusdam codd. mss. „Iam vero admirabile videtur, inquit Valckenaerius ⁷⁾, si cum Holstenio statuas, Porphyrium observata pauciora primum evulgasse veluti maioris operis praeludia, deinceps in maiori πραγματεια voluisse Porphyrium eadem, ne verbo quidem mutato, reponere: eadem autem observata non pauca, verbis iisdem expressa, suppeditant *Codices Manuscripti* ⁸⁾. Addit aliam quoque rationem. Monet enim, verba nonnulla in prooemio repeti, quae in ipsis quaestionibus occurrant ⁹⁾; ita ut auctor

6) Extat in Fabric. Bibl. Graec. editione vetere. Lib. VII. Omisit eam Harles in sua.

7) Dissert. de cod. Leid. p. 144.

8) Valckenaerius cod. Leidensem h. l. solum memorat: equidem bona de causa pluralem numerum substitui. vid. Cap. sec.

9) Sunt haec verba in Prooem. ὡς αὐτὸς μὲν ἑαυτοῦ τα πολλὰ Ὅμηρος ἐξηγείται; et in Quaest. XI. (ex emendatione Valckenaerii l. l.) haec: Ἀξίω δὲ ἐγώ, ὁ μαρτυρῶ, ἐξ Ὁμήρου σαφηνίζειν αὐτοῦ, ὃν ἐξηγουμένον ἑαυτὸν ὑπέδεικνυον.

ctor Porphyrum imitatus esse videatur: quod si autem fuerit imitator, ipse Porphyrius esse non potuit. Mihi quoque haec placet sententia, ut quaestiones ex maiori aliquo opere excerptas esse censeam ¹⁰). Id vero ex sequentibus clarius elucescet.

II. Cum igitur constet, maiorem in Homerum commentarium scripsisse Porphyrium, quo nomine eum insignierit, quaeramus. Suidas ¹¹), dum eius scripta recenset, libros septem Miscellanearum Quaestionum (Συμμικτῶν ζητημάτων ζ) memorat: neque vero alium titulum, qui scholiis nostris quadret. Quare de hoc videndum est ¹²). Iam primum ipse docet Porphyrius ¹³), se quae ab aliis

9) Suffragatur Valesius de Critica. Lib. I, c. 18. p. 167. Excerptas esse et hinc sequi videtur, quod iisdem de rebus pleniora nonnunquam sunt scholia, quam quaestiones. cf. Cap. tert. v. c. Qu. V, VI. nec non quod emendatiores plerumque sunt quaestiones, quam scholia, alteri recensione et curis secundis similes.

11) v. Πορφύριος.

12) Nam ἀπορίαι γραμματικαί, ibidem nominatae, huc referri non possunt; neque opusculum, inscriptum παραλελειμμένα, sive liber περι των παραλελειμμένων τῶ ποιητῇ ὀνομάτων, cuius mentionem faciunt scholia vulgaria ad Il. γ, 314 et 250. et cod. Ven. A. in edit. Homeri Villosion. iisdem locis.

13) Ap. Villos. l. l. ad Il. κ, 252. B. Locus valde notabilis, qui ita se habet: Πορφύριου· ἡ συναγωγή των ζητούμενων γεγνε μεν ἡδὴ παρ' ἀλλοις· ἡμεῖς δὲ τὰ προβλήματα λαμβανοντες παρὰ των ἐζητηκῶτων, τὰς λύσεις ἐπικρινόμεν (leg. κρινόμεν) ἅς ἐκεῖνοι ὑπέταξαν τοῖς προβλήμασιν, καὶ τινὰς μεν

aliis propositae fuerint et solutae quaestiones, collegisse et examinasse, suaeque addidisse, ad illustranda seu corrigenda ea, quae in illis obscura essent vel parum recte explicata: quae quidem in unum volumen conguessisse se innuere videtur. Hoc autem opus ζητημάτων inscriptionem prae se tulisse, probabili coniectura assequimur. Grammaticorum enim quaestiones saepissime in scholiis suis memorat ¹⁴): et ipsa horum scholiorum indoles ab illis

τούτων εκρινομεν (leg. επικρινομεν), τινας δε παραιτουμεθα, τας δ' αυτοι εξευρισκομεν, τας δε πειρωμεθα διορθουν και εξεργαζεσθαι, ὡς περ τοις εντυγχανουσιν εσαι δηλον' αυτικα των παλαιων ζητηματων ωμολογηται ειναι το τοιουτο, εν οίς Φησι — κ. τ. λ. Id est: „Quaestionum collectio ab aliis iam facta est; nos autem sumtis problematibus ab illis, qui de iis quaesiverunt, solutiones ipsis subiunctas examinamus, nonnullas comprobamus, alias reiicimus, alias ipsi addimus, alias denique corrigere conamur et perficere, ut lectoribus erit manifestum. Iam vero sequentia ex quaestionibus vetustis esse concedas — etc.“

- 14) v. c. edit. Villos. Il. δ, 434. B. et Vatican. αιτιωνται τινες τας τοιαυτας προσθηκας ὡς περιττας — δ, 457. B. et Vatic. γελοιως ὁ Απιων — ζ, 488. B. εζητησαν τινες, πως — ι, 90. B. ὁλου βίου εδεησε Δωροθεω τῷ Ασικλωνιτη εις εξηγησιν του παρ' Ὀμηρου κλισιου' τρια δε Φησι ζητεισθαι περι αυτου — κ, 98, B. ηπορησεν Αρισοτελης — σ, 356. B. Ζηνοδωρω τῷ συγγραψαντι περι της Ὀμηρου συνηθειας τα δεκα βιβλια, συγγεγραπται και περι τουτου του τοπου, εν ᾧ συγγραμματι πειραται δεικνυναι — σ, 509. B. Laudatur Αλεξανδρος ὁ Κοτυαευσ εν τῷ δευτερῳ των εξηγητικων. Φ, 126. 127. B. ὁ μιν Αριστοφανης βουλεται — 422. B. Ου δει δυσχεραι.

illis parum abhorrere videtur. Nam ex iis quam plurima problematum seu quaestionum forma induta sunt ¹⁵); in reliquis quamvis non sit servata, fingi tamen et adtexi possit. Accedit etiam ζητημάτων in Didymi scholiis et apud Villoisonium commemoratio, nec eorum, quae dudum vulgata fuerunt, verum et aliorum, quae inter illa frustra quaeras ¹⁶). Nec

σχεραίνειν, εἰ τῶν νῦν παιδευτῶν τοὺς πολλοὺς λανθάνει τινὰ τῶν Ὀμηρικῶν, ὅπου καὶ δοκοῦντα εἶναι ἀκριβεστάτου καὶ πολυγράμματου Καλλιμαχοῦ εἶναι ἢ διαφορὰ, τῆς ἄματροχίας ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἄματροχίαν. —

15) Operoso quodam molimine loca, credo, omnia Porphyrii, quae in edit. Homeri Villoisianiana continentur, inspexi, ut, quibusnam inesset quaestio (sive ζήτημα, ἀπορία, et λύσις), compertum haberem. Codicis quidem A. vidi loca XVI, e quibus novem quaestionum forma scripta sunt. Ne inani-ter loqui videar, ea apponam. Sunt sc. ad Il. δ, 297. ι, 17. μ, 10 et 11. ν, 10. ξ, 1. 75. 110. 246. π, 76. E cod. B. perlustravi LXII, e quibus triginta et unum notavi, sc. ad Il. α, 211. γ, 276. 277. 441. δ, 491. ζ, 234. 488. θ, 70. 323. 507. 551. ι, 90. 383. 476. 688. κ, 98. 252. 418. λ, 356. 623. μ, 25. ν, 3. 10. ξ, 75. 110. 200. 246. 267. 434. π, 76. σ, 509. Ex VI codicis L. locis in quatuor incidi quaestiones, ad Il. α, 211. γ, 276. 277. 441. Ex Vaticano erant III, et notavi unum, Il. δ, 491. Contra in Quaestionibus vulgaribus occurrunt quaedam absque ζητησεως formula; manet tamen libelli inscriptio, ζήτηματα.

16) Laudatur ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς ζήτημασιν, in scholiis Pseudo-Didymi ad Il. β 249 et 308. nec non ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ζήτημασι, ibid. ad Il. γ, 175. Cf. cod. Ven. A. ap. Villois. ad Il. β, 308. γ, 175.

Nec diverso nomine Porphyrii scholia uspiam memorata observavi: si vero et extitissent *ζητηματα*, et praeter ea commentarius in Homerum, ab illis distinguendus, eius sane nomen alicubi memoriae proditum fuisse crediderim. Sed ego nusquam vidi, neque fortasse videbit alius quisquam. Vulgares autem illas quaestiones e maiori quodam opere excerptas esse, supra diximus: quod si nobis detur, haud improbabile esse asseramus, in illa epitome retentum esse maioris operis titulum; et cum hocce opusculum *ζητηματων* nomine appelletur, eodem modo librum maiorem fuisse olim denominatum. Fuit porro haec interpretandi ratio, per *ζητησεις* sive *αποριας* et *λυσεις*, inter Grammaticos admodum usitata, orta quidem, ut videtur, ab Aristotele ¹⁷⁾, et in Museo Alexandrino deinceps praesertim exculta ¹⁸⁾. Inde *οι Λυτικοι* erant appellati ¹⁹⁾. At parum noverunt id commentariorum genus,

γ, 175, et cod. Etonensis ad γ, 175. Addatur Valerius de Critica lib. I, c. 18. p. 167.

17) Servantur adhuc multa ex Aristotelis *απορημασιν* inter Porphyriana. cf. Wolf. proleg. ad Hom. p. CLXXXIV.

18) Adest ea de re scholion Porphyrii ap. Villos. ad Il. 1, 684. B. Πορφυριου· εν τω Μουσείω τω κατα την Αλεξανδρειαν νομος ην προβαλλεσθαι *ζητηματα*, και τας γινομενας *λυσεις* αναγραφεσθαι· προεβληθη ουν, πως του Αχιλλεως — κ. τ. λ. Extat etiam in cod. Leidensi. cf. Valckenaer. Diss. p. 146.

19) Memorantur ab Eustathio (*οι παλαιοι Λυτικοι* — *οι των Όμηρικων αποριων Λυτικοι*) ad Il. ρ, 16. p. 1131 et χ, 31. p. 1365. Cf. Valckenaer. l. l. p. 145 sq. et Villos. proleg. in Hom. p. XLII. sqq.

ntis, quos perpetuos vocamus, ad intellectum auctoris fere cuiusvis ceteris longe praestans ²⁶).

Fuerunt igitur, ut iam dicta repetamus, Quaestiones Homericae, sub Porphyrii nomine olim vulgatae, ex maiori eiusdem auctoris excerptae opere: quod et ipsum fuit quaestionum collectio, συναγωγή ζητησεων, ex pluribus Grammaticorum libris congesta, probata et adaucta. Inscriptum fuisse videtur illud opus ζητημάτων, sive Suidam auctorem sequamur, συμμικτων ζητημάτων; idem septem libris constituisse testis est.

III.

20) Nullum prorsus talis commentarii inter veteres, ante Porphyrii aetatem, exemplum memini: nescio an memoriam meam vel mentem fugerit. Audiamus autem Cl. Frid. Aug. Wolfium ea de re loquentem, in opere peracuto, haud dudum edito: proleg. ad Homer. p. CXCIV. sqq. „Neque vero eos omnes, inquit, quorum auctoritates a Scholiastis et Eustathio expromuntur in lectionibus et observationibus, perpetuam emendationem Homeri aut interpretationem (διορθωσιν aut εξηγησιν) professos esse, iam alii recte monuerunt; idque et res ipsa et modus, quo laudantur, saepe non obscure arguit. Multi enim singulares partes utriusque muneris tractandas sibi sumserunt singularibus scriptis, in quibus vel latentes sententiarum scrupulos tollerent; e quo numero erant ευσατικοι [i. q. οἱ ζητούντες] et λυτικοι; vel mores heroicorum temporum, vel consuetudinem Homerici sermonis in universum, vel rariora et ab usu abhorrentia vocabula explicarent.“

III. Varii generis quaestiones posuerunt viri illi docti, quippe qui Homerum omnis scientiae et doctrinae fontem haberent, unde possent, quaecunque vel ad res humanas vel divinas spectarent, haurire. At Porphyrius eam secutus esse videtur rationem, qua ipse poeta illustraretur et explicaretur. Praeteriit igitur quae ab hoc consilio erant aliena: et versatur eius annotatio partim in argumentis, ut ita dicam, generalibus, qualia sunt de usu orationis Homericae, de interpretatione ²¹⁾, de historia, partim in expediendis locis difficilioribus, partim denique in verbis et dictionibus antiquis vel parum communibus explicandis: pro quorum diversa specie vel ζητησεις et λυσεις, vel εξηγησεις scholia vocanda sunt ²²⁾. Qua de re minutatim agere nunc non licet. Monendum autem, opuscula nonnulla, quae sub Porphyrii nomine circumferuntur, e scholiis

21) Arrisit mihi potissimum illud, Homerum illustrandum esse Homero, ap. Villosion. Il. ζ, 201. B. et in Quaest. XI, cuius loci supra meminimus. Id autem ad quemvis fere auctorem adhiberi potest: et, si hanc normam sequerentur interpretes, rectius profecto in multis agerent; est enim primum interpretationis fundamentum.

22) Valckenaerius in Diss. de cod. Leid. p. 139. „Porphyrii, inquit, scholia vel sunt Αποριαι και Λυσεις, vel Εξηγησεις dictionum locorumve Homeri, quales ab aliis vulgo scribebantur.“ Addit deinde exempla. Et p. 148. „Porphyrius, ait, potissimum in locis, quae viderentur difficiliora, enodandis, et in tradendis rebus veteris memoriae elaboravit.“

liis nostris (iam *Quaestiones maiores* — τα μεγάλα Ζητήματα — eas appellemus) repetita esse, viros doctos opinari. Eiusmodi sunt primo loco ipsae *Quaestiones minores*, libellus de antro Nympharum in *Odyssea* (lib. XIII.) et fragmentum de *Styge* ²³): quae quidem maioribus Quaestionibus adiudicat Valckenaerius ²⁴); nec habeo, cur repugnem. Si enim amplioris argumenti esse dicas, id ab illius operis natura haud discordare contenderim. Harlesius vero libellos etiam sequentes ex illo fonte manasse autumat ²⁵). 1. περι της Ὅμηρου φιλοσοφίας, de Homeri philosophia 2. περι της ἐξ Ὅμηρου ωφελείας των βασιλεων, de utilitate, quam reges ex Homero capere possunt; libri X. 3. περι παραλελειμμενων τῶ ποιητῇ ονοματων, de vocabulis ab Homero omissis.“ Sed quibus rationibus nitatur viri doctissimi coniectura, equidem perspectum non habeo. Quaecunque olim complexus fuerit ille quaestionum liber, seu commentarius, hodie *Iliada* magis quam *Odys-*

23) De his vd. Harles in ed. Fabric. Bibl. Gr. Vol. p. 734. sq. De *Styge* cf. Stobaeus *Eclog.* Lib. I. c. 52. p. 1005. ed. Heeren.

24) l. l. p. 143. Valcsius de *Critica* Lib. I, c. 18. p. 167. „Superest, inquit, etiamnum liber *Homeri carum Quaestionum*, quem dolendum est imperfectum ad nos pervenisse. — Eiusdem libri pars est is, qui de antro Nympharum in *Odyssea* vulgo inscribitur: quod equidem miror a nemine adhuc observatum fuisse.“

25) in Fabric. Bibl. Gr. Vol. V, p. 745. Numerantur inter scripta Porphyrii deperdita.

Odysseam spectant scholia, ex ipso relictā. Fuere tamen et Odysseae loca explicita, ut e Quaestionibus minoribus ²⁶⁾, et Eustathio ²⁷⁾ scimus. Nihilominus vero maiorem in Iliada, quam in Odysseam, curam impendisse videri potest: nisi aliquando invenientur Odysseae codd. mss. iisdem scholiis interserti.

Haec de scholiis dicta sufficiant. Ipsum autem Porphyrium inter optimos Homeri interpretes, quos antiquitas tulerit, reponere vix dubitem ²⁸⁾. — Iam ad aliam propositi partem accedamus.

26) Vd. ed. Barnes. in qua loca Odysseae allegantur.

27) Valckenaer. l. l. p. 91. „Eustathius legisse videtur, inquit, Porphyrii adnotationes in utriusque poematis loca difficiliora.“ Pauciora tamen in Odysseam scholia memorantur. Nam p. 147. ibid. quinquagies ad Iliada Eustathio citari Porphyriana, decies tantum ad Odysseam observat. cf. quae alio loco hac de re subnotabimus.

28) Ita sentire videtur Cl. Wolfius in proleg. ad Hom. p. XXII. sq. Dum enim de historia critica Homeri carminum agit, periodi seu aetatis in ea historia quintae ducem facit Porphyrium.

CAPUT SECUNDUM.

De codicibus manuscriptis, in quibus Porphyrii scholia supersunt.

Codices mss. qui Porphyrii scholia continent, in notitiam nostram venerunt decem ¹⁾; quos subinde enumerabimus. Sunt autem omnes Iliadis.

I. CODEX VATICANUS ²⁾.

II. CODEX MEDICEUS ³⁾.

III.

1) Cl. Matthaei in praefat. ad Syntipae fabulas p. XII. „Tres, inquit, omnino codices Homeri, qui Porphyrii et aliorum inedita scholia contineant, mihi quidem noti sunt, Leidensis, Lipsiensis et Mosquensis.“ Sed scripsit haec ante codices Venetianos a Villoisonio editos.

2) Vd. Lucas Holstenius in Diss. de vita et scriptis Porphyrii c. VII. (Extat illa Dissertatio in Fabricii Bibl. Gr. editione vetere: nam omisit eam Harles in sua). De cod. Vaticano loquitur et Villoisonius prolegom. Hom. p. XLVII, (cf. eiusdem Anecdota Graeca Vol. II. p. 266); observationesque nonnullas inde transcriptas se accepisse, et editioni suae inseruisse profitetur. Inter illas autem tria sunt Porphyrii loca, quae cum cod. Venetiano B. communia habet Vaticanus, sc. ad Il. δ, 433. 457. 491.

3) Eum meminit Holstenius l. l. et Florentiae, apud Ducem Salviatum, extare tradit. Negat autem (saltem

III. CODEX LEIDENSIS (LUGDUNENSIS) seu VOSSIANUS ⁴).

IV. Co-

tem dubitat) scholia, quae contineat, Porphyrii esse, quamvis ea alii huic auctori tribuant. Initium apposuit scholiorum, quod cum Villoisonianis A et L, ad Il. α, I. ab in. usque ad l. 30. convenit. [Moneam obiter de variante aliqua lectione l. 5 et 6. ed. Vill. *ἰν' ἐκ τοῦ παθούσ ἀποκαταρρευσῇ τὸ τοιοῦτον μορίον τῆς ψυχῆς*. Holst. *ἰν' ἐκ τοῦ παθούσ ἀποκαταρρευσῇ τὸ τοιοῦτον μορίον τῆς μαχῆς*. Neutra lectio sana. Ad sensum ita locum refinxerim: *ἰν' ἐκ τοῦ παθούσ ἀποκαταρρευσῇ τε τοιαυτὴ συμφορὰ τῆς μαχῆς, καὶ —*. „Ab ira incipit poeta, ut ex animi affectu deducatur tanta contentio, et ut attentiores reddat auditores ad rei magnitudinem, eosque assuefaciat animi perturbationibus fortiter ferendis.“] Valckenaerius hunc codicem Porphyrianis scholiis instructum esse, sibi persuasum habere videtur. Diss. de cod. Leid. 106.

- 4) Complectitur viginti tres Iliadis libros cum scholiis, quae nisi circa finem deficiunt. Fuit olim inter librariam ISAACI VOSSII suppellectilem, qui cum a PEIRESCIO acceperat. Post Vossii obitum in Bibliothecam publicam, Lugduni Batavorum, pervenit: in cuius Bibliothecae catalogo p. 394. inter Mss. Graecos Vossianos, primi ordinis, loco LXIVto numeratur. De eo agit ipse Is. Vossius in Observ. ad Melam Lib. I, c. 9. §. 80. et Lib. II, c. 3. §. 85: quibus locis scholia inde editurum se promisit; sed intervenit mors, priusquam propositum ad finem perduceret. VALCKENAERIUS autem copiose de hoc libro scripsit in *Dissertat. de codice Leidensi et de scholiis in Homerum ineditis*; ad calcem libri Iliadis XXII, ex illo cod. editi. Porphyrii plurima in eo scholia inesse docet p. 105. §. XI. et apposuit nonnulla ad ipsam Iliadem χ. 3. 147. 148. 183. 431. ad quae loca conferantur variae lectiones. Eidem auctori suspicatur deberi scholia ad v. 165 et 467. vid.

IV. CODEX DORDRACENSIS seu WITIANUS ⁵).

V. Co-

vid. varr. lectt. nec non ad Il. ν , 234, et σ , 356. vd. Diss. 135. 137. Ibidem p. 93. profert Porphyrianum scholium ad Il. ι , 385. de magnitudine Thebarum, ante a Vossio memoratum l. l. p. 154. Est idem ap. Villoison. cod. Ven. B. ad h. l. — P. 95. excitat aliud quoddam in Il. π , 36, cuius Spanhemius mentionem fecit ad Callimach. H. Dian. v. 91. p. 193. (ed. Ultrai. 1697.) Pagina eadem (h. e. 95.) §. VI. laudat schol. Porph. ad Il. ρ , 263. 264 et 265. a Spanhemio allegatum in notis ad Aristophanis Plutum et Nubes. P. 100. ad Il. ι , 71. (sive 226?) Plura deinceps Porphyrii exhibet p. 139. sqq. — P. 141. ad Il. ζ , 116. (leg. 359.) ψ , 422. ν , 4 et 5. Meminit etiam de hoc codice in Animadv. ad Ammon. p. 108. 111. 198. 206. 239. et in fine speciminis loco adiecit scholia nonnulla, inter quae Porphyrii micat nomen. Priores duos Iliadis libros ex eodem cod. impressos fecit EV. WASSENBERG. Franekeræ 1783. Compares porro, si animus fert, Fabric. Bibl. Gr. Lib. II, c. 3. Vol. I. p. 309. sqq. ed. Harles. et Villoison. proleg. Hom. p. XV.

- 5) Fabric. Bibl. Gr. Lib. II. c. 3. §. 13. Vol. I, p. 401. ed. Harl. haec habet: „Anno MDCCI. DORDRACI in auctione publica bibliothecae Illustris JOANNIS DE WIT venum expositus fuit Homerus ms. cum obelis Aristarchi et scholiis mss. quae marginibus ascripta bonam partem Porphyrium auctorem agnoscunt: adiuncto commentario ad sex libros priores Iliadis, ex bibliotheca Antonii Seripandi Cardinalis: tum Odyssea, cum antiquis scholiis copiosis.“ De huius codicis historia quaedam videas ap. Villois. proleg. Hom. p. XIV. qui suspicatur unum esse eorum, quos adhibuerit Berglerus in editione Iliadis, quam post obitum Io. Henrici Lederlini curavit, et Ioanni de Wit consecravit, Amstelaedami 1707. Porphyrii scholiis insignem codicem vocat Valckenaer. praef. ad Il. Lib. XXII. p. 8. cf. Diss. de schol. in Hom. ined. p. 106.

V. CODEX MOSQUENSIS ⁶⁾.

VI. CODEX VENETO-MARCIANUS CCCCLIV seu VILLOISONIANUS A. ⁷⁾.

VII. CODEX VENETO-MARCIANUS CCCCLIII seu VILLOISONIANUS B. ⁸⁾.

VIII.

6) Vd. Cl. Matthaei in praef. ad Syntipae fabulas p. XIII- sqq. Cod. hic Mosquensis est in bibliotheca Synodi n. LXXV. scriptus, ut ait Matthaei, in charta laevigata, saeculi XIV, et Leidensi in omnibus similis, ita tamen, ut interdum plura habeat scholia, et errores pauciores. Continet Iliadis libros π , υ , ϕ , ψ , integros, reliquos mutilatos: e quibus, speciminis loco Iliadem ω edidit vir doct. Syntipae fabulis adiunctam. Evulgavit et scholia in eundem librum ad versus 474 priores (cum v. enim 475 desinit ipse codex) quae Porphyrii nomine inscripsit. Sed quo id iure fecerit, non video, cum ex tota scholiorum mole tria solum illo nomine designata sint, sc. ad v. 15. 22 et 117. Neque vero aliunde probari poterit, reliqua ad Porphyrium esse referenda. Ita et totum volumen a Villoisonio editum Porphyrii opus dicere queas, Cur autem eorum partem non τῷ Σεναχερσεῖ tribuerit, aequo iure? Nam eius etiam nomen occurrit ad v. 110. (saepius in cod. Leidensi. vid. Valckenaer. p. 131. §. XIX.) Ceterum tria ista, quae memoravimus, scholia cum Villoisonianis A et B. in omnibus fere conveniunt.

7) Magnam illam scholiorum molem, quam Villoisonius edidit, percurrenti, haec mihi Porphyrii loca, sine litera in fine apposita occurrebant, quae ex praefat. p. XLVII. (nisi quid typographi incuria in his erroris admissum fuerit) codici A. tribuenda sunt. Il. δ , 105. 297? (dubium) ζ , 2. 3. 1, 17? η , 165, 166 et 167, μ , 10 et 11. ν , 358. ξ , 1. Deinde coniunctim cum B, literis ascriptis (A et B) ν , 1. 10. ξ , 75, 110. 246. π , 76.

8) Plura ac longissima Porphyrii scholia in hoc codice transcripta leguntur. Sunt loca: Il. ϵ , 137. ζ , 201.

VIII. CODEX LIPSIENSIS ⁹⁾.

IX. Codex TOWNLEYANUS ¹⁰⁾.

X. CODEX ETONENSIS ¹¹⁾.

Co-

201. 234. 252. 359. 488. θ, ι. 5. 69. 70. 233. 323. 507. 551. ι, 4 et 5. 90. 383. 476. 684. κ, 67, 68 et 69. 98. 252. 274. 351. 418. λ, 155. 269. 356. 623. μ, 25. 27. 127. 258. ν, 3. 295. 340. 443. ξ, 200. 267. 346. 434. ο, 18. σ, 356. 509. φ, 126 et 127. ψ, 71. 422. Coniunctim cum A, vide supra; cum L, Il. α, 63. 211. 317. γ, 276 et 277. 441; cum Vaticano, Il. δ, 434. 457. 491. Codicum ipsorum descriptio ex Villoisonii prolegomenis petenda; sed quanto sint honore digni, videas ap. Wolfium proleg. ad Hom. p. XII.

9) Servatur in Bibliotheca Paulina; et est idem, quem in sua Homeri editione Ernesti adhibuit. Eius apographo Hamburgensi usus est Villoisonius, vd. proleg. p. XLVII. Inde quaedam Porphyrii scholia deprompta exhibet ad Il. α, 73. et coniunctim cum B. α, 63. 317. γ, 276. 441. Cf. Valckenaer. Diss. de cod. Leid. P. 90 et 103 sq.

10) Liber elegantissimus, membranaceus, totam Iliada, praeter Boetiam, amplectens. Est in Britannia; in possessione Viri Clarissimi, CAROLI TOWNLEY, Armigeri, antiquitatis eleganti studio insignis. Eum codicem ante hos aliquot annos pro Ill. Heynio contuli, textum quidem totum; scholiorum autem quinque libros (nempe α, τ, υ, φ, χ) perlegi, descripsi, aut quae usui essent enotavi. In Porphyrii nomen incidimus in schol. ad Il. α, 117 et 211. quae loca cum Villois. B et L. conveniunt.

11) De cod. Etonensi, qui et ipse est membranaceus, supra iam dictum; et pluribus agetur alio loco. De Porphyrianis autem, quae continet, vd. Caput quartum.

Codicibus mss. addendus est EUSTATHIUS: qui, cum ex scholiis antiquioribus suos concinnaverit commentarios, nec illa, quae a Porphyrio notata erant, praetermisit; et pluribus locis eius fecit mentionem ¹²).

MACROBIUS etiam affert nonnulla e Porphyrio, quae, si recte meminerim, nec in Quaestionibus minoribus, nec alibi leguntur. Sunt de loco illo, quo de duabus somniorum portis agitur, Odyss. τ, 562 sqq.

Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν οὐραίων.

Αἱ μὲν γὰρ κεραιεσσὶ τετευχάται, αἱ δ' ἐλεφαντίναι.

— κ. τ. λ.

„Si

12) Satis accurate de Porphyrianis, quae apud Eustathium reperiuntur, egit Valckenaerius Diss. laud. p. 146 sq. Quinquaginta in Iliadem Porphyrii loca ab Eustathio proferri, ait vir doctissimus, decem vero in Odysseam. Cuius fide usi, Eustathio per-lustrando, cum etiam tempus deesset, supersedere ipsi non dubitavimus. Ex locis autem istis in Iliadem, quae Eustathius exhibet, duo tantum esse dicit, quae ignoraremus absque Eustathio, unum ad Il. β, 48. p. 199. de iis, qui catalogum Homeri optime interpretati sint; alterum p. 263. ex quo Gulielmus Canterus docuerit, epigrammata quaedam, ab Henrico Stephano sine auctoris nomine vulgata, partem efficere Pepli Aristotelis Stagiritae. Contra ex decem in Odysseam locis tria spectare libellum de antro Nympharum; duo (ad Od. γ, 6. p. 127 et β, 27. p. 99.) partim apud Etymologum Magnum, partim in Porphyrianis Anim. ad Ammon. subiectis legi; reliqua omnia, praeter unum locum male omissum, in Quaest. Homeric. capite primo.

»Si quis forte, inquit, quaerere velit, cur porta ex ebore falsis, et e cornu veris (*somniis*) sit deputata; instrueretur auctore Porphyrio, qui in commentariis suis haec in eundem locum dicit ab Homero sub eadem divisione descripta: Latet, inquit, omne verum; hoc tamen anima, cum ab officiis corporis somno eius paululum libera est, interdum aspicit; nonnunquam tendit aciem, tamen non libero et directo lumine videt, sed interiecto velamine, quod nexus naturae caligantis obducit“. ¹³⁾

Sed redeamus ad codd. mss. Cum enim complures in bibliothecis codices Homeri latere videantur cum scholiis ineditis ¹⁴⁾; inter haec multa e Porphyrii commentariis servari, admodum est probabile: quod doctissimus Valckenaerius sua olim sententia confirmavit ¹⁵⁾. Et in iis, quos commemoravimus, codi-

¹³⁾ Somn. Scipionis I, 3. T. I. p. 15. ed. Bip.

¹⁴⁾ Vd. Fabric. Bibl. Gr. Lib. II, c. 3. Vol. I. p. 401. ed. Harl.

¹⁵⁾ Diss. de cod. Leid. et de scholiis in Homerum ineditis. p. 105. §. XI. „Suspicio enimvero in variis Bibliothecis Codices latitare Homericos, cum Scholiis Porphyrii; neque illud temere. Porphyrio Scholion ad Odyss. λ, v. 276, auctoritate Ms. Anglicani vindicat vir veteris Theologiae peritissimus, Thomas Gale, n. 7. ad ultimum caput Cornuti.“ Ad haecce ultima observat Villoison. proleg. Hom. p. XVII. not. „Gale in hoc loco, p. 234. Opusculor. Mythologicor. dicit haec. verba, του τας πυ-

codicibus plura Porphyrii scholia inesse, quam quae ipsius nomen prae se ferant, argumentis satis certis probari videtur. Si enim codices illos contendas, eadem scholia in uno, Porphyrii nomine insignita nonnunquam reperias, quae in alio sine nomine apposita sunt: unde, parum diligenter in ascribendis auctorum titulis versatos esse librarios, conicere licet. Eius generis sunt multa in Vil-
loisoniana editione, quae, nisi aliorum codicum ope, Porphyrii esse nesciremus: exempla subnotabimus ¹⁶⁾. Quod autem de uno con-

λας ισχυρως επαρτωντος, Porphyrii esse, ut, inquit, patet ex Grammaticis Graecis Mss. in Bibliotheca Regis, ad S. Iacobum. Igitur haec non sunt excerpta ex codice Homérico cum Porphyrii Scholiis, quod innuere videtur summus ille Valckenaer, sed ex illo, quem edidimus, Porphyrii libello περι προ-
σωδίας, ubi leguntur. p. 117. T. II. nostrorum *Anecdotor. Graecor.*"

- 16) Nesciremus igitur, nisi codicis Etonensis auxilio, scholia sequentia a Porphyrio esse profecta: ad Il. β, 423. B et L. Boeotia 156. B et L. 334. B et L. γ, 65. L. 144. B et L. 197. B et L. 315. B. 330 L. 355 B. 369 B et L. 379. B. 396. B. δ, 84. A. 226 B. Inter scholia a Cl. Matthaei in Iliadem ω, e codice Mosquensi edita, tria esse Porphyrii nomine distincta supra diximus. Extant eadem apud Villoisonium, sed auctoris nomine carent. Pertinent autem ad Il. ω, 15. B. 22. A. et 117. B. (inde α, το δε εφησω, usque ad, εφετμας ποιουμενος). Adde Quaestiones Porphyrii minores, e quibus plura scholia unis iisdemque verbis in editionem Villoisonianam translata videas, codicum Venetianorum auctoritate, nomine Porphyrii omisso. Sunt ad Il. α, 105 et 106, e quaestione

conceditur, de aliis etiam negari non potest. Hoc et Valckenaerius docere videtur in Dissertat. de codice Leidensi. Ita enim loquitur ¹⁷⁾: „Quisquis tandem scholia collegerit, huic plurimum debemus propter adnotata Porphyrii, ceteris immixta. Plerisque nomen Porphyrii praefigitur: nonnullis, quae Porphyriana videbantur, nomen non fuit adiectum.“ Adducit deinde duo scholia, unum ad Il. v, 234. alterum ad σ, 356. quae, quamvis Porphyrii nomen in fronte non gerant, ab eo tamen auctore profecta esse censet. Ex ipsa scilicet scholiorum indole de Porphyrio tanquam auctore coniecturam facere in promptu est. Quae enim cernuntur in quaestionibus solvendis, aut quibus est impressus ζητησεως sive απορίας et λυσεως character, vel alia, quae ex scribendi ratione et modo orationis iudicanda sunt ¹⁸⁾, ad illum referre licebit, donec contrarium probetur. Magna igitur pars scholiorum, quae in editione Villosioniana et in codicibus leguntur, Porphyrio tribui forsitan et possunt et debent ¹⁹⁾. Quod-

stione XVI. (ed. Rom. XVII.) β, 88. 89. B. e qu. XXIV. (Rom. XXVI) δ, 5. B. ex eadem qu. σ, 308. A. e qu. XXX (Rom. XXXII) τ, 183. B. e qu. XIX. (Rom. XXI.) τ, 72. B. e qu. XXII. (Rom. XXII.) τ, 79. B. e qu. XXIII. (Rom. XXV.) Nonnunquam Porphyrii nomen allegatur, omisso quaestionum titulo, ut Il. v, 340. B. e qu. IX.

17) §. XX. p. 135. sq.

18) Cf. Cap. prim. III.

19) Sic v. c. assignaveris Porphyrio schol. ad Il. α, 194 et 195. τ, 79. ω, 315. (quod etiam servatur in

Quodsi quis, cui otium adest et harum rerum studium, in ea velit inquirere, efficiatur haud dubio, ut conferendis inter se libris, quam plurima illi restituantur auctori. Nam quae unus liber non habet Porphyrii nomine designata, habebit forsitan alius: et hac quidem ratione totum Porphyrianorum scholiorum volumen collectum videas. Est autem ea in re labore magis et assiduitate, quam ingenio et doctrina opus. Primo igitur loco ea ponantur scholia, quae Porphyrii nomen sibi inscriptum habent; deinde illa, quae, sine nomine, eiusdem auctoris esse probabili causa arguuntur. Attamen libros mss. comparando in plurimis Porphyrii nomen vindicari posse crediderim. Quibus dictis ad novum caput progrediamur.

cod. Mosqu.) et plura apud Villosionium loca. Porro scholia nonnulla e codice Vindobonensi (Philol. Gr. Num. XXXXIX.) ut ad Il. 1, 92. vd. Alteri praef. ad edit. Vol. II. p. X. ζητούμεν εἰ καὶ ὁ Φοινιξ ἐστὶ πρεσβευτῆς — et p. XI. ἀπρεπὲς δοκεῖ — λυεταὶ δὲ τὸ ζήτημα — ad quae annotavit Alterus: „Videntur haec esse ex schola Alexandrinorum“ — mihi vero, ex Porphyrio. Sed in his commorari amplius non licet; aliis relinquimus.

CAPUT TERTIUM.

Quaestionum Porphyrii Homericarum minorum cum eiusdem scholiis in editione Villosaniana aliisque libris comparatio.

Haud alienum videtur a consilio nostro, Quaestiones minores Porphyrianis, quae alibi leguntur, componere. Hinc enim, quae de maiori Porphyrii commentario disseruimus, et illustrabuntur et munientur. Missis igitur praefandi ambagibus

Quaestione II. ¹⁾ agitur de vocibus *πυρεα*, *ἔσια*, *εφεσιος* etc. quae eodem fere modo leguntur in ed. Villos. e cod. B. enotata, ad Il. 9, 507, cum Porphyrii nomine.

Qu. III. De voce *αιολος*, *αελλα* etc. Eadem ap. Villos. ad Il. 3, 359. B. cum Porph. nom. Et laudatur hoc scholion a Spanhemio ad Callimach. H. Dian. v. 91. (p. 193. ed. Ultrai. 1697.) e codice Vossiano, de quo supra;

B 5

appo-

1) Sequimur potissimum Barnesii recensionem, Homeri editioni praefixam; sed inspeximus etiam ed. Romanam, principem, a. 1518; et duas Hervagianas, unam a. 1541. 4to, alteram 1551. fol.

appositum et Porphyrii nomen. Cf. Valckenaer. Diss. de cod. Leid. p. 95 et 141.

Qu. IV. Vocc. ἀρματροχία et ἀματροχία. Habet Villos. Il. ψ, 422. B. cum Porph. nom. Leguntur etiam in cod. Leid. cf. Valckenaer. p. 141. Notandum vero de his, quamvis non in omnibus ad literam inter se conveniant, in plerisque tamen sensum referre, et in verbis quoque fere semper congruere.

Qu. V. De metaphora tempestatis cum pugna comparatae. Vill. Il. ι, 4 et 5. B. cum Porph. nom. Variat in nonnullis lectio: plenior Villosioniana. Lineae admodum septem in fine additae, quas ascribemus in nota ²): quae quaestionem e maiori commentario excerptam redarguunt. Leguntur illa et in cod. Leid. sed sunt contractiora, quam in ipsa quaestione, teste Valckenaerio p. 141.

Qu. VI. De parabolis, metaphoris etc. Vill. Il. λ, 269. B. cum Porph. nom. In fine adiunctae sunt duae lineae, in quaestione omissae, quas vd. infra ³).

Qu.

2) ανισορητον δὲ φασιν εἶναι το τοὺς ἀμφοτέρους, ἡγουν τον Βορην καὶ τον Ζεφυρον, πνεειν εκ της Θρακης· ου γαρ πνεουσιν ἀμφοτεροι ἐξ αὐτης. λυεται δε εκ της λεξεως τροπῶ συλληπτικῶ. το γαρ θατερον συμβεβηκος, ἐπ' ἀμφοτερον τεθεται. εἰ δε καὶ ἑτερω· ὁμωνυμῶς γαρ τα πνευματα, καὶ οἱ προεσῶτες αὐτων, θεοι λεγονται· τοὺς δε σωματικῶς εν Θρακη κατοικουντας ὑποτιθεται ὁ ποιητης.

3) ὡς γαρ ἐξ ἀντιτυπιας χαλκου καὶ σιδηρου την φαντασιαν εἰς του εκ ποντου κτυπον κεινηκε.

Qu. VII. Exercitus duo urbi assidentes, ad Il. σ, 509--534. Vill. Il. σ, 509. B. cum Porph. nom. Quae ibi p. 433. l. 17. sqq. leguntur: τεταρακται δε και η τοιαυτη εκδοχη, ως επιοντι σοι κατ' αυτα τα επη εσαι δηλον — ad Anatolium sive cuicunque inscripserit commentarium suum Porphyrius, dicta possunt videri. Sunt eadem verba in quaestione; unde ex uno libro in alterum esse translata colligimus.

Qu. IX. Eadem ap. Vill. Il. ν, 340. B. cum Porph. nom.

Qu. XIII. 4). De voce τηλυγετος. Vill. Il. γ, 175. A, B et L. Laudatur ὁ Πορφυριος εν τοις Ὀμηρικοις ζητημασιν. Habet etiam cod. Eton. cf. Cap. quart.

Qu. XV. (ed. Rom. XVI.) De voce ἱπποκορυσης. Vill. Il. δ, 457. B et Vatican. cum Porph. nom.

Qu. XVI. (Rom. XVII.) Illorum, quae in hac quaestione tractantur, vestigia passim deprehenduntur ap. Vill. neque vero totum scholion unâ invenimus repetitum. Ad ea, quae de loquendi ratione, αγορησατο και μετεειπε, in quaestione dicta sunt, compares Villoisoniana, e cod. L, ad Il. α, 73: ὁ δε Πορφυριος

- 4) Quaestio decima tertia divisa est in duas in editione Romana principe, Aldina, Hervagiana 1551 fol. et aliis. Incipit in his *Qu.* XIV. cum verbis: Νεωρ δε γερων εφ' ου — Δυο μεν γενεαι μεροπων ανθρωπων. *Qu.* XV. Πρωτος δοκει Πλατων — Illud quidem merito Barnesius improbat. p. XCIX.

Φυριος το μεν αγορησατο, οτι ειπεν α εγενοντο·
το δε μετσειπεν, τι μετα ταυτα οφειλει γενεσθαι.
Et pariter, quae de vocc. κακοσσομενος et οσσα
notantur, occurrunt ap. Vill. Il. α 105 B. sine
Porphyrii nomine. Cf. ibid. 106. B. κρηγυον το
τω κεαρι ηδυ και προσηνες, ο ταυτον εσι τω θυ-
μηρες. Scholion etiam Vill. ad Il. δ, 5. αυτικ'
επειρατο Κρονιδης ερεθιζεμεν 'Ηρην· πολλα ενεσι
λυειν κ. τ. λ. totum continetur in hac quaestio-
ne. Differt in parvis lectio; praestat tamen
ea, quam Qu. agnoscit: hinc Villosioniana
editio possit emendari.

Qu. XIX. (Rom. XXI) 5). Eadem prope
Vill. habet Il. τ, 183. B. inde ab αμφιβολον —
εξιλασασθαι. Omissum Porphyrii nomen. Va-
riat in paucis lectio; melior est Quaestionis.

Qu. XXII. (Rom. XXIV.) 'Οι φευγοντες
τεταμενον εχουσι το γονυ. Vill. Il. τ, 72. B. inde
ab Αλλως, sine Porph. nom.

Qu. XXIII. (Rom. XXV.) Vill. τ, 79. B.
Αριταρχος ουν ωηθη — θορυβους. Sine Porphy-
rii nomine.

Qu. XXIV. (Rom. XXVI.) Eadem fere
apud Villosionium; quae, nisi ad verbum,
ita tamen inter se consonant, ut una ex alte-
ris transcripta esse videantur. Est prima
quaestionis pars in ed. Vill. Il. β, 89. B. ad
verba, νεον ερχομενων; altera ibid. 89. B et L.
ad

5) E quaestione, quae est Barnesio decima octava, in
aliis vero editionibus decima nona, duae rursus sunt
factae; pessime quidem, ex mea sententia.

ad v. βοτρυδον. Porphyrii nomen non est memoratum.

Qu. XXV. (Rom. XXVII.) Vill. Il. θ, 233. B. ab initio ⁶⁾ usque ad verba ερυσασθαι αντι του ψησαι. Plura addita in quaestione. Adest autem Porphyrii nomen ap. Vill.

Qu. XXVI. (Rom. XXVIII.) 'Ως δ' ὅτε πυρ αἰδηλον κ. τ. λ. Cuncta ap. Vill. Il. λ, 155. B. cum Porph. nom. quaedam in fine, omissa in quaestione; sc. ἡ παραβολή οὖν πρὸς τὴν συνεχίαν τῶν πιπτοντῶν· τί δ' ὀξύτερον ἢ ευκίνητοτερον πῦρος; An haec vere sint Porphyrii, vel a librario recentiori aspersa, affirmari nequit.

Qu. XXX. (Rom. XXXII.) contra illos, qui Homerum verborum inopia laborare contendunt, quoniam eadem dicta subinde repetat. Est totum scholion ap. Vill. Il. σ, 308. A. sine Porph. nom.

Perventum est nunc ad ultimum caput.

6) Vill. ita incipit: Πορφυρίου· οὐκ ἐστὶ το, Τρωῶν ἀνθ' ἑκατον τε διηκοσίων τε ἑκατος ψησεθ' ἐν πολέμῳ, πρὸς ἑκατον καὶ διακοσίον (leg. ἑκατον καὶ διακοσίους) μαχεσθαι ἐν πολέμῳ, ὥς τινες ἀποδεδωκάσιν, ἀλλ' ὥσει κ. τ. λ. Praestat autem, ut solet, Quaestionum lectio.

CAPUT QUARTUM.

De Porphyrianis, quae in codice Etonensi iuveniuntur.

Scholia, quae codicis Etonensis marginibus adscripta sunt, duas manus diversas arguunt, quarum altera sive recentior in pagina codicis XXVIta incipit. Ab hac autem Porphyrii nomen saepius traditur, a priori; nunquam vidi exaratum. Primum est Porphyrii scholion

Ad Il. β, 423. quod cum Villois. ad eundem loc. B. et L. convenit. Orditur ita: *Αριστορχος τα κνιση ουδ'ετερως ακουει — κ. τ. λ.* Non posuit Porphyrii nomen Villoisonius.

Ad Il. β, 267. Πορφυριου ¹). *Εἰς το εσαι (leg. εσαν) ἐν λειμῶνι σκαμάνδριῳ ἀνθεμοεντι μυριοι, ὅσας τε φύλλα καὶ ἀνθεὰ γινεται ὥρη. Ἐν μὲν τῷ λήνι φύλλοισιν εὐκοτεσ ἡ ψαμαθοῖσιν ἐπιτάσις ἐστὶ κατὰ τὸ ἐπενηνεγμένον τοῖς φύλλοις τοῦ πληθους τῶν ψαμαθῶν· ἐν δὲ τῷ περὶ κικονῶν ῥηθέντι, ²) ἡλθον ἐπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἀνθεὰ γινεται ὥρη, δοξειεν ἂν ἐλαττωσις εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγο-*

¹) Nomen rubro exprimi solet.

²) Odyss. 1, 51.

γομένου· ελαττω γὰρ τὰ ἀνθή των φυλλων· οὐκ
 ἐστὶ δὲ. οὐ γὰρ τοῦ πληθους παραστατικὸν παρει-
 ληπταὶ ἀμφω, ὥσπερ ὡς ³⁾ ἐπὶ των φυλλων καὶ
 τῆς ψαμμου· ἐσαν δ' ἐν λειμωνι σκαμανδριῳ ἀν-
 θεμοεντι μυριοι. ἀλλὰ τὰ μὲν φυλλα παρῖσησι
 τὸ πλῆθος, τὰ δ' ἀνθή τὴν τοῦ πλῆθους ποικι-
 λην ⁴⁾, αἶτε καθοπλίσει καὶ τῇ ἀλλῇ ἀφιεμεν των
 θρακων ⁵⁾.

Ad Il. β, 480. Πορφυρίου· Εἰς το, ἡῦτε
 βους ἀγεληφι μεγ' ἐξοχος ἐπλετο πάντων. ἀπρε-
 πές δοκεῖ τὸν εἰκασθέντα τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν μορ-
 φην, νυν ὁμοῖον εἶναι βοῖ. λυεταὶ δὲ ἐκ τῆς λε-
 ξεως· ὃν γὰρ τροπὸν, φησὶ, ταυρος ἐν βουσιν, ὅ-
 τως ἐν τοῖς ἀλλοῖς ὑπῆρχεν ὁ ἀγαμεμνων.

Ad Il. β, 478. Πορφυρίου· Εἰς το, ὀμ-
 ματὰ καὶ κεφαλὴν. διὰ τι ὀμματὰ καὶ κεφαλὴν
 τοῦ ἀγαμεμνονος τῷ διὶ ὁμοίωσε, σερνον δὲ ποσει-
 δαωνι, τὸ δὲ ἐν τῷ καθοπλισμῷ φοβερόν τῳ περὶ
 τὸν Ἀρην δεινῷ καὶ λαμπρῷ· καὶ ἀπο των θείων
 ὑπέβη, ταυρῷ μετὰ θεοὺς αὐτὸν ἐξομοίων. τι δὲ
 καὶ βουλεταὶ ⁶⁾ τὸ σερνον δὲ ποσειδαωνι· ῥητρεον
 οὖν,

3) Delendum ὡς; sive legendum ὥσπεραν.

4) Legendum puto ποικίλην ὄψιν s. ποικίλιαν. Non
 est enim substantivum ἡ ποικίλη, quantum ego me-
 mini.

5) Corrupta illa, inde ab ἀφιεμεν; in θρακων opi-
 nor latere θωρακων: totusque locus forsan ita re-
 stituendus, ἀφιεμενην ἀπο των θωρακων — „varia
 species a thoracibus emissa.“

6) Nescio an, τι τοῦτο βουλεταὶ, legendum sit. Quae
 vero sequuntur, τὸ σερνον δὲ ποσειδαωνι, ex ante-
 ce-

ουν, ὅτι το μεν σεμνον αὐτου και βασιλικον δια-
της βασιλικης του διος προσληψεως παριστησιν, ὡς
αν βασιλικά και φρονουντος και αισθόμενου. της
μεν φρονησεως εκ της ἡγεμονευουσης κεφαλῆς πα-
ρισταμένης, της δε αισθησεως εκ των ομμάτων.
ὑπερβολῇ δε το μη διος κεφαλῇ και ομμασιν εοι-
κεναι την κεφαλὴν αὐτου φαναι και τὰ ομματα,
ἀλλὰ και τῷ διῷ ὅλῳ ⁷⁾). Οὐ γὰρ σωματοεῖδει
οὐν ἀπεικαζέσθαι θεῷ ⁸⁾, ἀλλὰ τῇ δυνάμει του
διος τῇ βασιλικῇ και ἀρχικῇ· οφθαλμοὶ γὰρ μόνον
εκ της κεφαλῆς και των οφθαλμων, διεφαίνε το
βασιλικον κράτος. το δε εὐρώπιν και δυναμικον
αὐτου, ὅπερ περὶ τον θωρακα και το ξερνον καθ-
ιδρυσθαι λεγεται, ποσειδῶνι ἀπεικασε τῷ ενο-
σιχθόνι. οὐ και ἐρχόμενου, φησι, τρεμε δ' οὐρεα
μακρὰ και ὕλη· το δε φοβερον της καθοπλισεως
τῷ ἀρει. ἦν οὐν την μεν κρίσιν και την φρονῆσιν βα-
σιλικὴν ἔχων του διος, την δε δυνάμιν και την ῥω-
μὴν του ποσειδῶνος, την δε πανοπλίαν, και την
δι' ⁹⁾ ὀπλων χρῆσιν ὡς ἀρης· λοιπον δε το ἡγεμο-
νικον και ἐξάρχον των ἀλλων, ταυρῷ ἀπεικασεν,
οὐ μειώσας. οὐ γὰρ το αὐτο εἶδος και πραγμα
ἀπο των θεων ἐπὶ τον ταυρον κατηγάγε,
ἀλλ

cedentibus perperam videntur esse repetita; nisi
scribere voluerit librarius, τι δὲ και βουλεται το
ξερνον τῷ ποσειδῶνι: sed nec video in his, quod
probari queat.

7) Incipit cum sequentibus alia pagina; sed quamvis
nomen non sit repetitum, Porphyrii tamen ea esse
non dubito.

8) Coniicio: σωματος εἶδει ἀπεικαζεται τῷ θεῷ.

9) Coniicio των ὀπλων.

ἀλλ' ὅτι τὰ περὶ τον ἀγαμεμνονα ἀπεικασε τῷ
 ἀγελαρχῷ ταυρῷ. ὥσπερ οὖν ἀπο τοῦ δῖος εἰς τον
 ἀρεα μεταβάς οὐκ ἀπεμείωσε διὰ το ἀπ' ἀλλοῦ
 εἰς ἄλλο μεταβῆναι, οὕτως οὐδὲ τον ταυρον παρ-
 εἰληφώς εἰς παρὰ τασιν των ὁμογενων, ἐμείωσε τον
 ἐπαινον. καὶ τὰ μὲν ἦν κατ' αὐτον ¹⁰⁾ προσοντα
 ἐπαινοντος· το δὲ συγκριτικόν, τὴν ὁμοίωσιν ἀπὸ
 ὁμογενων λαμβανει εἰς ὁμογενους· ταυρος δὲ δια-
 πρεπει ἐν ὁμογενεσι βουσι, τῆς ἀγέλης ἐξάρχων.

Ad Boeot. v. 156. Ἄλλοι θ' οἱ Κρητὴν ἑκα-
 τομπολιν ἀμφεμεμοντο. Scholion quidem ita
 incipit: Πορφυρίου· διὰ τι ἐνταυθα κ. τ. λ.
 Convenit in plerisque cum Villosonianis B et
 L. quae Porphyrii nomen h. l. non habent.
 Variantes lectiones enotabimus. l. 3. (Vill. ed.)
 Eton. ἐν δὲ ἐδυσσειᾷ pro ἐν δὲ τῇ οἰ. — ἐσι ἢ
 Κρητῇ p. ἐσιν ἢ, male. ἐπιειρᾷ p. πειρᾷ, perperam.
 l. 9. Et. Ἰδομενεοῦ p. Ἰδωμενεως, error. l. 12. ἐξηνεγ-
 γεν p. ἐξηνεγκε. l. 20. εἰ καὶ μὴ p. εἰ μὴ. l. 21.
 οὐ μεντοὶ καὶ p. οὐ μεντοὶ. l. 22. καὶ post τοῦτο
 deest. l. 24. ἀλλήλοισι p. ἀλλήλοι (quod est
 Sphalma typographicum in ed.) l. 25. ὠφείλουσι
 p. οφείλουσι. l. 26. post τὰ ἑκατον insertum,
 πολὺ γὰρ τι ἐσι τὰ ἑκατον, ὥς ἐκ τῆς — l. ult.
 ἐν δὲ ταις ἑκατον male p. ἐν δὲ τοῖς ἑκ. Differunt
 igitur in quisquiliis, haud sane memoratu
 dignis. Eadem cadit in scholion sequens ob-
 servatio.

Ad Boeot. 333. quod ita inchoat in cōd.
 Πορφυρίου· Πανδαρος ὃ καὶ τοξὸν ἀπολλων αὐτος
 εἰδωκε·

10) Forsan κατ' αὐτον.

εδωκε. τουτο μαχεσθαι δοκει — κ. τ. λ. Convenit cum Vill. B et L. ubi Porphyrii nomen deest. Variat cod. lectio l. 3. εξαλου p. ιξαλου, male. l. 4. σερνοιο p. σερνοισιν. Post τυχησας haec inserta: δηλοι γαρ εκει πανδαρον εαυτω πεποιηκεναι τοξον. Deinde ita pergitur: λυοιτο δ' αν η τη λεξει· το γαρ, ω και τοξον ^{II}) αυτος εδωκε, δυναται επι την τοξικην μεταφερεσθαι. η τω εθει· εθισμεθα γαρ ουχ εν εχειν οπλον, και μαλιστα οι περι τινος τεχνην εσπουδακοτες [αλλα πλειω].

Ad Il. γ, 65. ου τοι αποβλητα εσι θεων ερικυδεα δωρα. — Cod. Πορφυριου. Εναντιολογιαν. δοκει περιεχειν — κ. τ. λ. Pleraque cum Vill. L. conveniunt a l. 4. Ibi vero Porphyrii nomen non memoratur. Variat lectio in levibus, ut l. 5. ερικυδεα p. ερικερδεα. Deinde ita: πως αν τις εκων ουχ ελοιτο: λυσις· εκων ουκ αν τις ελοιτο μαχομεναις ταις κατα κοινον εννοιαις — κ. τ. λ. l. 7. α ante διδοασιν incuriā omissum. l. 10. εααν p. εαων. l. 12. και τα κακα p. και κακα. l. 14. hoc modo: δια το μη υπο την ημετεραν κεισθαι εξουσιαν εις το αποβαλειν. l. 16. υπ' εχοντων p. υφ' εκοντων, male. l. 17. απολαβειν p. αποβαλειν, l. 22. καν η ερικ. καν η φαυλα p. καν ερικ. καν φαυλα. l. 15. post ελειν prava quaedam infersit librarius, sensu carentia, sc.: ου γαρ εκων αν τις και θελων αποβαλων. Deinde: ουδ' εκων αν τις και θελων λαβοι α εν τ.τ.κ. και υ. η ο. ε. κ. Quae ap. Vill. l. 26.

^{II}) Inserendum απολλων, quod etiam omisit Vill. Hinc ex eodem libro et Etonensia et Villoisoniana descripta suspiceris.

l. 26. α λυεταῖ inde sequuntur, usque ad fin. a codice absunt.

Ad Il. γ, 121. Πορφυρίου· Εἰς το, ἰρις δ' αὐθ' ἔλενη λευκωλενω αγγελος ηλθεν. αλογον αφ' ἑαυτης ¹²⁾ ἐρχεσθαι πρὸς τὴν ἔλενην· λυεταῖ δὲ ἐκ τῆς λεξεως· το γαρ αγγελος οὐκ ἐστὶν αὐταγγελος αφ' ἑαυτης, ἀλλὰ ὑποβάλλει ὅτι παρὰ τοῦ διος. οἱ δὲ το λευκωλενω δεχονται τῇ ἡρᾷ ἐπιθετον ¹³⁾.

Ad Il. γ, 144. αἰθρη πιτθης. Πορφυρίου· αδυνατον — κ. τ. λ. Conveniunt reliqua cum Vill. B. et L. nisi quod l. 2. αἰθραν legitur p. Αἰθρην. l. 4. κ' ἐτι p. κε τι. l. 6. ταττεται p. τιθεται. l. 7. τῆς αἰθρας p. τῆς Αἰθρης. Nomen Porphyrii non est ap. Vill.

Ad Il. γ, 175. idem scholion, quod exstat ap. Villosis. h. l. B. et L. Ὁ Πορφυριος ἐν τοῖς ὁμηρικαῖς ζητήμασιν οὕτως φησιν· ἐρατεινήν εἶναι παιδα, τὴν ἐρμιονην. ὁ δὲ διαιδος — Sed cetera ad Porphyrium non pertinent.

Ad Il. γ, 197. Πορφυρίου. Πηγεσιμαλλῶ· ἐκ τοῦ πηγον, το μελαν — κ. τ. λ. Vill. B. et L. sine Porph. nom. Var. l. 5. πηγους p. τοὺς πηγους. l. 8. δὲ post κυμα abest; ἀντιφάζων sphalma p. ἀντιφράζων.

Ad Il. 276. Πορφυρίου· Εἰς το, ζευ πατερ ἰδηθεν μεδεων, κυδιτε μεγατε· καὶ μεχρι τοῦ σιχου·

12) Sua sponte, non iussa.

13) Quod quī fieri possit, non video; nisi λευκωλενω sit pro ἀπο τῆς λευκωλενου.

σιχου· ὡδε σφ' ἐγκεφαλος χαμαδις ῥεοι, ὥς ὁδ' οἶνος· ἀπορεια· δια τι βουλομενος — κ. τ. λ. Vill. B. et L. cum Porphyrii nomine. Var. l. 1. ἐπορκισαι p. ἐπορκησαι. l. 2. ουδαμως p. ουδαμου. l. 5. τη ἐλενη p. την ἐλενην. l. 6. ουδαμως p. ουδαμου. l. 7. ita — ἐπιωρκησαν· λυσις· φησι δ' ὁ — κ. τ. λ. l. 9. ωμοσαν p. ωμοσεν. l. 21. ελθων p. ελθειν. l. 22. κεν τρωας p. κεντροισιν, bene, si τρωες legatur. l. 23. αρξωσιν προτερον p. αρξαντας προτερους, bene: ita enim Il. δ, 67.

Ad Il. γ, 315. Πορφυριου· Εἰς το, χωρον μεν πρωτον διεμετρεον. δοκει μεν αλογον — κ. τ. λ. Vill. B. sine Porph. nom.

Ad Il. γ, 330. Πορφυριου· δια τι παντας — κ. τ. λ. Vill. L. sine Porph. nom. Var. l. 3. καθωπλισμενους p. καθοπλιζομενους. l. 4. η ante ὅτι omissum, errore. l. 5. αναγκαιον ην p. ην αναγκ. l. 6. προδιαναπαυεθαι p. διαναπαυεθαι. αναψυξαντας p. αναψυχησαντας.

Ad Il. γ, 355. Πορφυριου· δια τι τον μενελαον εποιησε μονομαχουντα — κ. τ. λ. Vill. B. sine Porph. nom. Var. l. 5. ειχετο p. ειχετο. l. 5-7. ηττηθεις — εμελλε, per errorem omis-
sa. l. 8. ουτω p. ουτως. l. 10. αποβαλειν, perperam, p. αποβαλει. ουτω p. ουτως. l. 12. αμφοτεροι p. αμφοτερα.

Ad Il. γ, 369. Πορφυριου· Εἰς το, η καὶ επαῖξας κορυθος λαβεν ἵπποδασειης. αλογον το μη σπασαμενον — κ. τ. λ. Vill. B. et L. ad ν. 370. sine Porph. nom. Var. l. 4. ἀπαντα p. παντα. l. 5. ὥς εἴη αν p. ὥς αν.

Ad

Ad H. γ, 379. Πορφυρίου. Εἰς το, αὐτὰρ ὁ ἀψ' ἐπορεύσε κατακταμένα μενεαίνων. ἀδυνατον φησιν ¹⁴⁾ εἶναι κατὰ το εὔχεινμα. ἐρριφὴ γὰρ φησιν ¹⁵⁾ ἤδη το εὔχος, καὶ ἡχθῆ παλαμην φιν ἐτώσιον. λυεταί δὲ ἀπο τοῦ εἶθους. δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομισμένον ἦν, ὥς πολλαχοῦ λεγεί· παλλων δ' ὄξεα δούρα κατὰ στρατον ῥχετο παντῇ. ἢ ἀπο τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ εὐτυχε τότε ἀπολλυμένον το εὔχος, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ἀλεξάνδρῳ ὑπάρχον, οὐ κατεκυριεύθη. Congruunt propemodum cum Villosianis B. ad 379 et 380.; sed haec corrupta sunt et mutilata, nec Porphyrii nomine inscripta. Initio legitur Διδύμου, quod e nostro ἀδυνατον ortum suspicor.

Ad H. γ, 396. Πορφυρίου. Εἰς το, καὶ ὅς ὥς οὖν ἐνοήσε θεὰς περικαλλέα δειρην. ἀδυνατον φησιν ¹⁶⁾ εἰς γραὺν μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν τῆς ἀφροδιτῆς, καὶ νοῆσαι τὴν ἑλενὴν τὴν τῆς θεὰς δειραν. λυσίς· πολλαχοῦ γὰρ ποιεῖται — κ. τ. λ. Vill. h. l. B. sine Porph. nom. Var. l. 4. τεκμαιρομενος p. τεκμαιρομενους. l. 6. ἐπιφανηται p. φαίνεται. l. 7. ἰχνία γὰρ p. ἰχνία δέ. — Post illa sequitur scholion, quod Villosionius

Ad H. γ, 355 posuit. Πορφυρίου. ἀπορία· δια τι ἀβελτερώς τῆς μονομαχίας ἀγαμέμνων ἐπεμεληθῇ — κ. τ. λ. Vill. L. sine nom. Porphyr. Var. l. 2. οὐδε p. οὐδεν. l. 7. συνεβαλλον p. συνεβαλον. l. 9. ἀδορυφορητοί p. ἀδορυφορητοί.

Ad

14. 15) Vel supplendum ὁ Πορφυριος, vel, quod malim, legendum Φασιν.

16) Leg. Φασιν.

Ad Il. γ, 441. Πορφυρίου· διατι τον αλε-
ξανδρον πεποιηκεν ουτως αθλιον — κ. τ. λ. Vill. B
cum Porph. nom. Var. l. 5. ασωτον p. ασωτως.
l. 7. επετεινη p. πεφηνε. l. 8. εξην p. εξη, male.
Φοβωνται p. Φοβουνται. τοτ' ερωσι p. τοτε ερ. l.
13. ερυσας p. ερυσατο, male. l. 22. χαρακτη-
ριζει δε p. χαρακτηριζει γαρ.

Ad Il. δ, 1. Πορφυρίου, ὁ μὲν αρισταρχος
το ηγορωαντο αποδεδωκεν αντι του ηθροιζοντο. βελ-
τιον δε λεγειν το διελεγοντο· ὡς περ και το, ὡς ὅποι-
εν λημνω κενεαυχεες ηγοροαδε. ει γαρ ειπειν εβου-
λετο ηθροιζοντο, εφη αν· ὁι δε θεοι παρ ζηνι καθ-
ημενοι ηγερεθοντο. τουτο μὲν γαρ εκ του αγειρεθαι,
λαον αγειροντες· και, αυταρ επει ρ' ηγερεθε γεγε-
νηται ¹⁷). το δ' ηγορωαντο απο του ηγοροαδε ¹⁸).

Ad Il. 43. Πορφυρίου· πως ὁ ζευς, δωκα
σοι, φησιν, ἐκων αεκοντι γε θυμῳ. το γαρ ἐκων
τω ακων αντικειται. τρυφων μὲν ουν συναλειψας
εν τῷ α, συναπτει το α προς το ἐκων· ἰν' η, αε-
κων αεκοντι γε θυμῳ. ¹⁹) τοιαυτη ²⁰) τις ἡ δια-
νοια. πολλα ποιουμεν των πραγματων η εξ ὁλης
της διανοιας, η μηδεν βουλομενοι. διειλεν ουν τῷ
(forsan το) εγω τῷ (forsan του) θυμῳ, και φη-
σιν·

17) Locus corruptus; forsā: ηγερεθεν ὁμηγερεες τ'
εγενοντο, ut Il. α, 58.

18) Coniicio: απο του αγοραομαι, ὡς και ηγοροαδε.

19) Tryphon igitur legit ακων, αεκοντι γε θυμῳ,
“invitus, h. e. mente invita”. Eum non sequitur
noster, sed retinet ἐκων αεκοντι γε θυμῳ. Et mihi
potius arrident haec; sensus enim est: “Ultro tibi
dedi, quamvis repugnante animo”. Non satis ta-
men expedita sunt scholia nostra.

20) Inscriptum velim δε, seu aliam nectendi particulam.

σιν· ἐγὼ ἀεκῶν (leg. ἔκων) δέδωκα, ἀκουσῆς μου
 τῆς διανοίας καὶ μὴ θελούσης· εἰ μὲν οὖν ἐγὼ σοὶ
 εἶπῃ ἀεκῶν, ἐναντιολογία (αν) ἦν· καὶ εἰ ἔκοντι θυ-
 μῶ, καὶ οὗτος αν ἦν ἐναντιολογία. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν,
 εἶπῃ, ἀεκοντιγέ θυμῶ, οὐκ ἐτ' ἐστὶ μάχη, διὰ το πολ-
 λα μὲν παιεῖν ἡμᾶς, μὴ συντιθεμένης δὲ τῆς δια-
 νοίας. πᾶσα γὰρ πράξις διὰ το κατ' ὅρμην γινε-
 θαι, εἴθ' ἡμῖν οὐσα, ἔκουστος αν εἴη· οὐ πᾶσα δὲ
 πράξις καὶ το ἐναρτέον τῆς διανοίας ἐχει.

Ad Il. δ, 84. Πορφυρίου· διὰ τι ἡ Ἀθηνᾶ
 εἰς συγχυσιν τῶν ὀρκῶν οὐ τῶν τρώων τίνα ἐπέλε-
 ξάτο — κ. τ. λ. Eadem fere ap. Vill. ad 93.
 A. sine Porph. nom. Var. l. 8. πᾶσιν insertum
 post σφιν. l. 10. σημεία p. σημειον. l. 11. ἡ τῶ
 οἰκῶ αὐτοῦ τῶν ἵππων καταλείψις p. ἡ τῶν ἵπ-
 πων αὐτοῦ ἐν οἰκῶ καταλείψις. l. 12. το γοῦν p.
 το γὰρ. Addita haec (nescio quidem an Por-
 phyrrio tribuenda): ἄλλοι δὲ καὶ οὕτως λύουσιν·
 ὅτι ἀριστον ἦν τοῦ δυναμένου καταποχαζεῖσθαι καὶ
 τρώσαι τὴν χεῖρα. οὐκ ἦν δὲ ἐν τῷ τρώϊκῳ μερῇ (ἀλ-
 λος) ἡ ἀλεξάνδρος μόνος καὶ πάνδαρος ἀφύης (leg.
 εὐφύης) οὕτως, ὥς καὶ ἐπιφωνεῖν τὸν ποιητὴν ²¹⁾
 πάνδαρον ἔλαιν. καὶ τοξὸν ἀπολλῶν αὐτὸς ἔδωκεν,
 ὃ σημαίνει τὴν τοξικὴν· καὶ ὥς ἀριστον οὖν αὐτὸν
 ἐπέλεξατο τοξότην.

Ad Il. δ, 109. Πορφυρίου· ἀδυνατον φη-
 σιν (φασιν?) εἶναι τηλικούτον κέρως αἰγὸς γενε-
 θαι, ὥς εἶναι ἐκκαίδεκα παλαιῶν. δύο γὰρ καὶ
 ἡμισέως (leg. ἡμίσεος) πήχων οὐκ ἂν γένοιτο τὸ
 κέρως.

21) Locus salebrosus. Sensus videtur esse: "poetam
 adiicere rationem, cur Pandarus potissimum selec-
 tus sit".

κερας. λυεται δε εκ της λεξεως ου γαρ εν κερας, αλλ' αμφω εκκαιδεκαδωρα.

Ad Il. d, 226. Πορφυριου. Εζητηται πως τους ιππους και τα αρματα ειασε — κ. τ. λ. Vill. B. h. l. ubi incipit cum Αλλως. Non appositum Porphyrii nomen. Var. l. 4. και μονον perperam p. ου μονον. l. 5. το απο τ. α. ομιλειν p. απο τ. α. ομιλειν. Sequuntur deinceps illa, quae praecesserunt in editione B. τη φιλοπονια του σωματος — κ. τ. λ. punctis duobus et lineola (: -) a modo laudatis separata: quod cum sit maioris distinctionis signum, dubito, quin ad Porphyrium referenda sint.

Ad Il. d, 297. Πορφυριου δια τι την ταξιν ταυτην εποικσεν — κ. τ. λ. Vill. A. cum Porphyrii nom. Var. l. 5. ιππεις p. ιππεας. l. 7. λυσις. λυει δ' αριστελης. l. 9. εναλαξ. p. εναλλαξ. l. 12 sq. ita: πανταχου δε μεταξυ των ανδρειων ιππεων τε και πεζων τεταχθαι τους κακους, ητοι ιππεας τε και πεζους. αλλοι δε, ουδεν' ολως τω τοπω διοριζειν, αλλα τω χρονω λεγειν πρωτα και μεσον, και το οπιθεν υψερον' ινα πρωτοι μεν συμβαλλωσιν ο ιππεις ανδρειοι, μεθ' ους επιφερνται οι χειρους των ιππεων τε και πεζων οι ανδρειοτατοι. οι δε, οτι ουχ ως επιτιμαται εταξς και γαρ βοιωτους ουτως ²²⁾ ταπτειν δοκει. Pagina deinde sequenti haec addita: Πορφυριου και γαρ ιππηας μεν πρωτον συν ιπποισι και οχεσθιν, ου φασι τακτικον ειναι. ουδενα γαρ ουτως τασσειν ως ο νεσωρ εισηκται. τινες μεν ουν φασι βοιωτους ειρηθαι ταυτω, ως

απο

22) i. e. loci nulla ratione habita.

απο του εθους ή λυσις· όι δε απο της λεξεως· το
 γαρ πρωτον δηλον το δεξιον κερας, οπιθεν δε το
 αριστερον. Interpositis punctis duobus et lineo-
 la, sequuntur, quae ap. Vill. B et Vat. ha-
 bent: Αλλως· ου δεοντως φασι την πρωτην ταξιν
 οι ιππεις εχουσι — κ. τ. λ. Var. l. 4. οπιθεν p.
 οπιθεν. l. 10. μερους p. κερως. An ex Porphy-
 rio petita sint, non satis liquet: at dubito.
 Intercedit enim in cod. maioris distinctionis
 signum, et relictum spatium vacuum cui Α
 (in Αλλως) rubro inscriberetur: ea enim lite-
 ra abest.

Ad Il. δ, 434. Πορφυριου. Αιτιωνται τι-
 νες τας τοιαυτας προσθηκας ως περιπτας, γα-
 λα λευκον — κ. τ. λ. Vill. B. et Vat. cum Porph.
 nom. Var. l. 4. ταφον p. ταφρον. deinde, πως
 γαρ αν γενοιτο ουκ ορυκτη ταφος. υγρον και ελαι-
 ον. l. 10. Εσι incipit cum litera longiori et ea
 rubra, praecedentibus duobus punctis et li-
 neola. ταφος p. ταφρος. l. 12. υδατες. l. 13.
 ταφος. l. 19. δευθεντα p. δεθεντα. l. 23. αφην
 p. την αφην. l. 24. ιδειν οφθ. p. ιδ' οφθ. l. 31.
 εχει και p. εχει. l. 33. εν τω συνηθει p. εν συν-
 ηθεια. l. 40. ελεγε p. ελεγον.

Ad Il. δ, 457. Πορφυριου. Εις το κορυ-
 σην. Γελοιως ο Απικων τους ιπποκορυστας απεδωκε
 τους κορυθας εχοντας ιππειαις θριξι κεκοσμημε-
 νας — κ. τ. λ. Vill. B. et Vat. cum Porph.
 nom. 23). Var. l. 5. τον εφ' ιππων p. τον εφιπ-
 πον. l. 6. post μαχητης posita sunt duo puncta
 cum lineola, et novum citationis signum, cum
 verbis

verbis textus: πρῶτον δ' ἀντιλοχος τρώων ἔλεν
 ἀνδρα κορυσην; deinde sequuntur, quae ap.
 Vill. ὡς ῥα τον ὕψου εχοντε δυο αιαντε κορυσαι —
 κ. τ. λ. Ex signis autem illis librarius hanc
 scholii partem a Porphyrio distinguere voluis-
 se videtur. Apponemus tamen var. lectt. l.
 13. ῥουπουλον p. ῥοπαλον, sphalma. κορυνητης
 p. κορυσης. l. 15. επιτηδιον p. επιτηδειον. σκηπα-
 νιον p. σκηπανειον. l. 23. αυτο το ιππεις p. αντι-
 του ιππ. perperam. l. 24. τε post ιππους omis-
 sum. l. 29. ιππεις, male. l. 30. των πεζων p.
 των Περσων. l. 31. και το εὔδειν ουν ανερας ιππο-
 κορυσαι p. οτι ανερας κορ. bene, videtur.

Ad Il. δ, 491. Πορφυριου· Εἰς το, του
 μεν ἀμαρτ', ὁ δὲ λευκον ²⁴⁾ οδυσσεως εἶδλον ἔται-
 ρον βεβληκει. αδυνατον φησιν (leg. φασιν, ut
 Vill.) εἶναι — κ. τ. λ. Vill. B. et Vat. cum Porph.
 nom. Var. l. 2. πεμφεν p. πεμφθεν. l. 4. σαλα-
 μινους p. Σαλαμινους. l. 5. ταξεως p. λεξεως.

Illa quidem sunt loca Porphyrii, in cod.
 Etonensi a me observata; ex Il. ε nullum om-
 nino animadverti.

²⁴⁾ Scriptum est hoc nomen in cod. cum accentu in
 ultima, λευκόν: in ed. autem cum circumflexu in
 penultima. Monendum in codd. mss. nomina pro-
 pria praeter accentum circumflexus signo saepissime
 notari, ut ab aliis nominibus dignoscantur, λεῦκόν:
 unde circumflexum in ed. ortum esse, licet conii-
 cere. Tum vero nostra lectio recte se haberet.

A P P E N D I X.

A P P E N D I X

Quoniam codices Iliadis, Townleyanum et Etonensem supra memoravimus, pauca de iis addere iuvat, et primum quidem

DE CODICE TOWNLEYANO.

Est, ut supra diximus, in possessione Viri Clarissimi, CAROLI TOWNLEY, Britanni; membranaceus et forma maiori. Folia enim sunt unius fere pedis longitudine, latitudine vero quartâ pedis parte haud minori. Complectitur totam Iliada praeter Boeotiam siue Catalogum. Finitur liber secundus versu 493. Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρεῶ νηῆς τε προπασσας. In margine scriptum manu, quam deinceps tertiam appellabimus: λειπεί ενταυθα ὁ καταλογος, σιχο, τ̃ π̃ δ̃ (i. e. 384). Illa autem scripta sunt foliis seu membranis ducentis octoginta octo. A membrana seu pagina inde nona numeri, quos Arabicos vocamus, positi sunt, sed ii non tam accurate delineati, quam hodie solent. In supremo margine codex fuit olim amputatus, ita ut plures literarum ductus hic illic perierint e scholiis. De aetate mihi non constat. Sed fuit aliquando annus in
ultima

ultima pagina adscriptus, qui nunc deletus est. Etenim ibi conspiciamus etiamnum verba: *ετελειωθη μηνι σεπτεμβριω ιη, ημερα ζ' ινδικτιων εγ' πριαρχ . .* (coniicio *πατριαρχου*) . . . cetera, quae anni indicium continerent, erasa sunt.

Textus varias lectiones cum editionibus contuli pro Ill. Heynio, qui in sua Homeri editione, mox, ut vehementer et optat et sperat omnis literarum respublica, in lucem proditura, de iis iudicium faciet. Scholiis amplis repleti sunt margines; quae quidem cum scholiastis Villoisonianis A, B et L. maximam partam conveniunt, ut ex comparatione quinque librorum (*α, τ, υ, φ, χ.*) instituta et Ill. Heynio oblata probavi. Cum Villoisoniano B. tamen praecipue congruunt. Sunt quoque glossae interlineares.

Manus in hoc cod. quatuor diversas animadverti: *primam*, quae textum exaravit, bonam partem scholiorum et glossas interlineares. Literarum ductus simplices, bene formati, sibi ubique constantes, ad legendum faciles: ipsae autem sunt altitudine media in textu, in scholiis tertia fere parte minores. Cincinnis atque ornamentis, si librorum initia excipias, carent. Totius scripturae est decora species. Atramentum ex nigro ad flavidum colorem accedit; pigmentum rubrum, vividum refert colorem. — *Manus secunda* scholia scripsit et glossas interlineares;

res; rariores sunt paginae, a quibus omnino absit. Glossae plerumque sunt levioris momenti, ut ad Il. α, 541. τμηγω, ὁ μελλων τμηξω, ὁ μεσος παρακειμενος ετμηγα, ὁ δευτερος αοριστος ετμαγον, ὁ παθητικος ετμαγην, το δε τριτον πληθυντικον δια συγκοπην ετμαγεν. Literarum ductus forma aequant primam, sunt tamen minus elegantes; et distinctu difficiliore quam vel primae vel tertiae. Atramentum non multo prima videtur recentius. — *Manus tertia*, recentior, pulchra, literarum ductus accurati, eiusdem fere cum prima moduli, sive potius minoris quam maioris, intellectu faciles. Atramentum satis nigrum: pigmento rubro utitur pallidiori. Scripsit scholia et glossas interlineares, v. c. membrana seu pagina 1. p. 28. aversa. 50. adv. 64. adv. supplevit versus, v. c. p. 37. adv. et 54. atque plurimas librorum επιγραφας i. e. inscriptiones seu titulos exaravit. — *Manus quarta*, tertiâ magis nova: quamvis enim atramentum habeat magis fuscum, temporis posterioris esse hinc probatur, quod cum Iliadis ὁ initio posuisset manus tertia epigraphen (seu versum memorialem) quae ad Il. η pertineret, ea deleta, alium versum rescripserit, quem in editionibus legimus. Literarum ductus sunt reliquis maiores, sed minus boni, intellectu tamen, quam secundae, faciliores. Atramentum paulo est, quam primae et secundae, obscurius, at pallidius quam tertiae. Scholia allevit et glossas interlineares, ut p. 7. adversa et aversa. p. 8.

9. 11. 14. 34 av. 35 adv. Versus supplevit p.
15. 17. av. 25. av. et alibi.

Membrana bona est et satis tenuis; folia alternatim et candidiora et flaviora.

Iam de scribendi ratione miscella quaedam annotabimus.

Lineolam, quam horizontalem vocant, pro litera ν nonnunquam adhiberi observavi, ut Il. β , κεκληγῶτες p. κεκληγοντες. ν , 165. μεμαασι p. μεμαασιν. Lineola nomina propria designare quoque solet, ut αχιλλεῦς. Adhibetur praesertim in iis, quae sunt ad dignoscendum difficiliora.

μ pro β positum, sive litera β figura μ expressum. β et μ igitur facile permutantur¹⁾: nec non μ et κ . Est exemplo Il. θ , 256. βαλες, quod e codicis scriptura καλες et μαλες legi possit.

τ et λ similia inveni, ut Il. ι , 544.

γ , η et ν facile permutantur.

$\bar{\iota}$ cum duobus punctis plerumque occurrit.

Scri-

1) Vid. quae hac de re notavi in *Kaestner's Geometr. Abhandl. II. Saml. 20 Abhandl.* Occurrit etiam in cod. Iliadis Paulino-Lipsiensi et in ed. Florentinâ. v. c. Il. μ , 206, ubi καμβαλ' p. καββαλ' — scriptum. Sed parum recte iudicat Ernesti (praef. Hom. p. VI), dum id scribendi vitium censet. Est enim literae β figura, a communi diversa.

Scribendi compendia, sive sigla plura in schedulis deposita habeo, quorum figurae commode h. l. exhiberi nequeunt.

De literarum quarundam permutatione, ex legendi et pronuntiandi ratione orta.

I. Consonantes duplices simplicibus permixtae.

Simplices pro duplicibus positae.

II. α, 314. 523. εβαλον p. εβαλλον. 358. βενθεσι p. βενθεσι. 537. 540. συμφρασσατο p. συμφρασσατο. β, 190. δειδισσεσθαι p. δειδισσεσθαι. 328. τοσαυτα p. τοσσαυτα. 358. εϋσελμοιο p. εϋσελμοιο. γ, 69. ενμεσω p. εν μεσσω. 77. ες μεσον p. ες μεσσον. δ, 250. ολεσης p. ολεσσης.

II. ι, 426. εφρασαντο. 451. λισεσκετο. 484. καθισας. 527. εραννης. 647. σβεσαι. 666. κυπελοισ κ, 78. ζωνυθ' — θωρησοιτο. 238. οπασσαι. ο, 124. θαασε p. θαασσε. 229. θυσανοεσσαν p. θυσσανοεσσαν. 356. ποσιν p. ποσσιν. ρ, 301. Λαρισης. Semper fere κνιση scribitur pro κνισση (ut ι, 496), quod et in codd. Venetianis a Villois editis invenitur, et in textu (ut II. α 66) et in scholiis.

Duplices pro simplicibus.

II. γ, 14. et ι, 38. μαλλα p. μαλα. γ, 42. et ι, 443. εμμεναι p. εμεναι ι, 538.

D

αν-

ανθεσσι- κ, 106. μοχθησσειν. 210. δαμασ-
σαντο. 243. οδυσσης. ζ, 154. απο ρριου p.
απο ριου. π, 151. παρα ρρον. ρ, 264. ποτι
ρρον. φ, 147. κατα ρρον. φ, 445. επι ρρητω.
υ, 21. μελλουσι p. μελουσι. ψ, 872. ἐκηβολ-
λω.

II. *Vocales ac diphthongi inter se permu- tatae.*

α αυ αι ε.

α pro αυ.

II. λ, 577. Φασιαδην p. Φαυσιαδην. θ,
503. αταρ p. αυταρ.

αυ pro α.

II. γ, 268. 270. et φ, 869. αυταρ p.
αταρ.

αι pro ε.

II. γ, 352. ταμηται p. ταμητε. ι, 418.
δηεται ²⁾ p. δηετε. ο, 666. τρωπασθαι p.
τρωπασθε. ρ, 332. μαχεσθαι p. μαχεσθε.
Schol. ad II. υ, 36. δαιδαεν p. δεδαεν. ibid.
303 s. 304. ἑταιρων et ἑταιρωνιος, pro qui-
bus Vill. habet ἑτερος et ἑτερωνιος. ψ, 480.
αυται p. αυτε.

ε pro αι.

II. ζ, 269. γερεαι p. γεραιαι. ζ, 357.
επαμυνε p. επαμυναι. Schol. ad υ, 84. ορ-
δοκρε-

2) Superimposito τω αι, quasi errorem corrigere vo-
luerit librarius.

Θουρεαων p. ορθοκραιραων. Φ, 335 s. 336.

κηε p. κηαι.

ε η ι ει

ε pro η.

Semel inveni, scil. Π. ι, 480. λειΐτη p. ληΐτη.

ε pro ι.

his, Π. μ, 100. αρχελοχος p. αρχιλοχος. Φ, 314 s. 315. παλεν p. παλιν.

ει pro ε.

In voce χρυσεος, pro quo positum χρυσειος Π. ζ, 236, 320. θ, 436.

η ι ει οι υ ευ.

η pro ι.

Π. γ, 353. ερριγηση p. ερριγησι. ζ, 469. et μ, 311. ηδε p. ιδε. η, 393. μην p. μιν. θ, 56. υσμινη p. υσμινι. ι, 553. μαρπησης p. μαρπισσης. ω. 318. ευκληης p. ευκληις. Similia in variis lectionibus Nicandri observavi v. c. p. 59, l. 28. ed. Gorraei σιτησμον p. σιτισμον. Ita in codice Gottingensi, quem olim pro Cl. Schneidero contuli ³⁾, legitur in glossa interlineari ad Alexipharm. v. 375. κατ' ευφημησμον p. κατ' ευφημισμον. Contra

ι pro

3) Vid. praefat. ad Nicandri Alexipharm. p. XIII.

pro η.

Π. ι, 54. ὀμιλικας p. ὀμηλικας. π, 416. πυριν p. πυριν. 324. κοιμισσον p. κοιμησον. σ, 20. διαμΦιμαχονται p. δη αμΦιμαχονται. Ad τ, 344. Scholiastes scripsit βῖ p. βῆ. (βητα). τ. 358. αιθριγενεος p. αιθρηγεν. ω, 82. ωμισησιν p. ωμησ. In Nicandri ed. Gorr. var. lect. p. 59. l. 3. ζυρισον; pro quo cod. Gott. ζυρησον.

η pro ει.

III. ε, 686. εν πολη p. εν πολει. ι, 313. κευθη p. κευθει 477. Φιληση p. Φιλησει. 608. συγχη p. συγχει. λ, 189. αναχωρητω p. αναχωρειτω. 220. κλητων p. κλειτων. 434. ολεσσης p. ολεσσεις. μ, 48. ιδυση p. ιδυσει. 249. αποτρεψης p. αποτρεψεις. ν, 64. ὀρμηση p. ὀρμησει. θ, 111. η p. ει. idem κ, 207. ζ, 234. π, 244 et ρ, 418. ο, 24. ανη p. ανiei. π, 54. προβεβηκη p. προβεβηκει. 95. θηης p. θειης. — ρ, 161. 229. 341. 369. σ, 173. 337, τ, 210. τεθνηως p. τεθνηως, τεθνηωτος etc. ρ, 230. ειζη p. ειζει. σ, 61. ζωη p. ζωει.

ει pro η.

Π. ι, 699. ανωγει p. ανωγη. ν, 118. μεθειει p. μεθειη. ψ, 53. επιφλεγει p. επιφλεγη. 191. σκηλει p. σκηλη. Sic in Syntipae fabulis, a Matthaei editis p. ι. legitur εχει p. εχη, et vice versa in praef. p. XI. scriptum αποκοπησα p. αποκοπεισα.

η pro

η pro οι.

Π. ν, 791. πολυφητην p. πολυφοιτην. π, 84. αρηαι p. αροιο. τ, 337. πυθηται p. πυθοιτο. ω, 92. ειπη p. ειποι. 556. ελθης p. ελθοις. 583. ιδη p. ιδοι.

οι pro η.

Π. ι, 304. ελθοι p. ελθη. 599. δυοις p. δυης. ν, 229. ιδοιο p. ιδηαι. Schol. ad. ν, 83. lin. ι. τοις p. της. π, 84. ειποι p. ειπη. Φ, 103, Φυγοι p. Φυγη. ψ, 345. παρελθοι p. παρελθη. 634. οиноπος p. ηνοπος. In praef. Matthaei ad Syntipae fabulas legitur (secundum codicem Mosquensem, quem saeculo XIV. ponit) p. VIII. οι αρχη p. η αρχ. et vice versa συρικης p. συρικοις.

η pro υ.

Π. γ, 328. εδησατο p. εδυσατο. κ, 27. πουλην p. πουλυν.

η pro ευ.

Π. 223. κισσης p. κισσευς.

ι ει οι.

ι pro ει.

Π. θ, 197. αυτονυχι p. αυτονυχει. ι, 86. εσιχον p. εσειχον. μ, 276. νικος p. νεικος. 297. χρυσιοις p. χρυσειης. ν, 258. εριπον p. εριπον.

πον. ο, 356. εριπων p. ερειπων. 361. εριπε p.
ερειπε. ο, 32. ιδης p. ειδης. ρ, 259. ανδρι-
φοντη p. ανδρειφοντη. σ, 126. πιναοντα
p. πειναοντα. χ. 302. υη p. υiei. ψ, 757.
μετασοιχι p. μετασοιχει. ω, 205. σιδηριον p.
σιδηρειον. 210. γινομενω p. γεινομενω.

ει pro ι.

II. θ, 112. απειθησε p. απιθησε. ι, 246.
φθεισθαι p. φθισθαι. 381. ποτινεισεται p.
προτινισσεται. λ, 52. μετεκειαθον p. μετε-
κιαθον. 678. συβοσεια p. συβοσια. 725. εν-
δαιοι p. ενδιοι. μ, 409. μεθειετε p. μεθιετε.
441. ενεiete p. ενιετε. ν, 114. μεθειεμεναι p.
μεθιεμεναι. σ, 566. νεισοντο p. νισσοντο. ω,
784. αγεινεον p. αγινεον. Apud Apollonium
Pergaeum Lib. I. Prop. XI. p. 32. ed. Ox.
legitur ορθια et ορθεια (i. e. latus rectum
in parabola). Sed prior est vera lectio;
ορθεια enim Graecum non est. In praef.
Cl. Matthaei ad. fabb. Syntipae p. VIII.
legitur ex cod. Mosq. διασυρι p. διασυρει.

ι pro οι.

II. χ, 19. ουτι p. ουτοι. Schol. ad II. υ,
119. συναλιφη p. συναλοιφη. idem ap. Schol.
ad α. 335 et 465.

οι pro ι.

II. ν, 252. τοι p. τι. idem τ, 409. π,
628. ουτοι p. ουτι.

ει οι.

ει pro οι.

Π. ο, 46. ἡγεμονευεις. p. ἡγεμονευοις. 50.
καθιζεις p. καθιζοις. ψ, 894. εθελεις p.
εθελοις.

οι pro ει.

Π. λ, 298. ορινοι p. ορινει. μ, 451. Φεροι
p. Φερει. ν, 229. οτρυνοις p. οτρυνεις.

υ ει οι.

υ pro ει.

Π. η, 358. αμυμονα p. αμεινονα.

υ pro οι.

Π. θ, 219. πυπνησαντι p. ποιπνησαντι. κ,
253. μυραων p. μοιραων. Sed superimpo-
situm το οι conspicitur.

οι pro υ.

Π. γ, 148. πεπνοιμενω p. πεπνυμενω.
Hactenus de codice Townleyano; iam
igitur

DE

DE CODICE ETONENSI.

Cuius aetatis sit hicce codex, nescio asserere, cum ad id criticae cognitionis nondum pervenerim, ut codicum Graecorum aetatem accurate definire possim. In ultima quidem codicis pagina quatuor versus Latini conspiciebantur, et librarii nomen, opinor, et aetatem olim declarantes: sed ii nunc partim detriti sunt, ut paucae tantum literae, eaeque nullius momenti, recognosci queant, partim etiam armorum Collegii signo superlito oculis subtrahuntur.

Continet codex Etonensis priores quatuor Iliadis libros, cum navium catalogo, et libri quinti versus octoginta quatuor, ab initio.

Foliis septuaginta et sex membranaceis constat, utraque paginae parte inscriptis. Membrana est alba, et, quamvis non eo candore, ut recentem dixeris, tamen non ita flavet, ut de aetate maxime remota cogites. Non est praetenuis, sed, si recte meminerim, eadem fere, ut in cod. Townl. crassitudine; nec differt nisi paululum foliorum et longitudo et latitudo. Membranae duae priores et ultima sordibus laccessitae sunt, non tamen eo modo, ut literae prorsus obscurentur; mediae, exceptis tribus vel quatuor, satis candidae: nulla inter omnes discerpta. Lineae stili cuspi de in membranis ductae, aliae *horizontales* ad determinandam versuum directionem, aliae
per-

perpendiculares ad coercendas scholiorum columnas.

Variarum per textum lectionum comparisonem, nec non scholiorum specimen ad Ill. Heynium misi. Haec autem cum Villoisianis plerumque conveniunt, praecipue cum B. Glossarum interlinearium non est magna in cod. nostro copia, et sunt brevis argumenti; ut α, 45. εχων, βασιζων. 132 παρελευσεαι, παραδραμεις. 508. μιν, αυτον. 522 αποσιχε, απελθε. 610. ηχι, οπου. β, 10. αγορευεμεν ως επιτελλω, θελ' αγορευειν καθ'α κελευω. 34. εχε, φυλασσε. 448. θυσανοι, κροσοι (leg. κροσσοι).

Duae manus conspiciuntur, quarum alteram, literarum forma diversam, recentiorem esse vel atramenti color nigrior arguit. Scripsit haec scholia inde a libri secundi versu 408, βόην αγαθος.

Litterae bene exaratae lectuque faciles, maiores in textu, ut solet, in scholiis paulo minores. Librorum initiales, longiores, rubro distinctae, et variis ductibus ornatae. Rubro etiam exarati librorum inscriptiones (επιγραφαι) sive tituli. Initialis primi libri litera, inscriptio et versus memorialis olim auro splendebant, cuius, ex maxima parte detersi, et nunc vestigia supersunt. Nec versus, nec paginae signis numeralibus distinguuntur.

ī et ū punctis notata reperiuntur, sed non ubique. Nunquam fere in diphthongis, vel si nota aliqua grammatica, sive spiritus aut accensus, iis literis imposita sit. Neque vero in hoc sibi constat librarius: desunt enim hic illic, ubi alia non obstat nota, ita ut punctula saepius omissa quam posita sint. Ducta ratione, inveni ex sex vel octo exemplis, in litera υ, unum cum punctulis occurrere, in litera ι unum ex tribus vel quatuor. Etiam puncta, quae diaeretica appellamus, saepe omittuntur, ut α, 36. ηυκομος. 47. ηιε. 180. χερηι; in nonnullis apposita sunt, ut α, 59. οϊω. 104. εϊκτην.

Iota subscriptum haud raro desideratur, non consulto quidem omissum, ut mihi videtur, verum librarii incuria. Exempli causa memorabo α, 133. εχης. 158. χαιρης. 185. ειδης. 186. συγη etc.

Usus του ν εφελκυστικου frequentissimus. Adhibetur etiam, ubi melius abesset, v. c. in syllaba brevi ante consonantem.

Spiritus, lenis et asper, saepius permutantur, ut in Townleyano.

Interpunctio tribus signis nititur, punctis ipsis, commatē et lineola horizontali, inflexa ("). Puncta sunt vel unum vel duo (tria etiam, sed rarissime); distinguendi vis numero crescit, ita ut duo plerumque puncta videas in fine scholiorum, addita lineola illa. Com-
ma-

matius usus non satis frequens, nec definitus. Reliqua signa, ut interrogandi, exclamandi et uncus parentheses, desideres. Brachygraphia, ut in omnibus fere codicibus: non tamen magna siglorum copia scatet hic noster. De siglis autem alio loco erit dicendum.

De literarum permutatione.

**I. Consonantes duplices simplicibus permu-
tatae.**

Simplices pro duplicibus positae.

II. β, 504. γλισαντα p. γλισσαντα. 508.
νισαν p. νισσαν. 520. κρισαν. p. κρισσαν.

Duplices pro simplicibus.

II. α, 342. φρεσσιν p. φρεσιν. — μαλλιζα
p. μαλιζα, passim in scholiis.

**II. Vocales ac diphthongi inter se permu-
tatae.**

αυ pro α positum.

II. β, 870. ναυτης p. νατης.

η pro

η pro ι.

Π. γ, 194. ηδε p. ιδε. 416. μητισομαι p.
μητισομαι.

ι pro η.

Π. β, 500 et 697. ιδε p. ηδε. 843. λι-
θοιο p. ληθοιο.

ι pro ει.

Π. α, 319. ονειδιοις p. ονζειδιοις. β, 656.
καμιρον p. καμειρον.

Nöhden, Georg Heinrich,

Commentatio De Porphyrii Scholiis In Homervm Accedvnt Qvaedam Inedita Et
Appendix De Codicibvs Manvscriptis Townleyano Et Etonensi

Goettingae 1797

A.gr.b. 3015 I

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10238174-7

VD18 1143077